

မ ဟ ဘ စ ဘ ဝ ဟ

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၇၊ ၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

ဇွန်လ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း

နေမျိုးဆေး

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင့်ပိုင်ပိုင်(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ဝေဠုဝေဠုသင်္ဃာ

စာစစ်

တင်မိန့်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး (Perfect Binding) ဝေဠုဝေဠုသင်္ဃာ

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ဝေဠုဝေဠု ၂၃၃၈၃ ၊ ဝေဠုဝေဠု ၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၄၀၀၀ ကျပ်

မင်းဝေဟင်

ဤအခန်းမျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ ၊ မင်းဝေဟင်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၁၈၄ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) ဤအခန်းမျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

မင်းဝေဟင်

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က

ကြယ်ကလေးတွေ

မှတ်မှတ်ရရ

ကြယ်ကလေးတွေ

ဒီဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ရေးပြီးပစ်ထားခဲ့တာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ပစ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာကလည်း ရေးပြီး ဘယ်စာပေတိုက်နဲ့မှလည်း မထုတ်ဖြစ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ပြန်မပြင်ဖြစ်ဘဲ ဒီအတိုင်းလေးပဲ သိမ်းထား ဖြစ်ခဲ့တာကို ဆိုလိုတာပါ။ ဝတ္ထုတိုလောကမှာပဲ ဝတ္ထုတိုတွေ ဖန်တီးဖတ်ရှု ကျင်လည်ရင်း နှစ်တွေများစွာ ကြာလာခဲ့ပေမဲ့ လုံးချင်းလောကကို မလှည့် ဖြစ်ခဲ့။

၂၀၂၁ ထဲမှာ ဒီဝတ္ထုကို ပြန်ဖတ်ကြည့်တော့ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်လေးက ကျွန်တော့်အာရုံကနေ ပြန်မထွက်ဘဲ ကျွန်တော့်စိတ် တစ်ခုလုံးကို သူ့စိတ်တစ်ခုလုံးနဲ့ညှို့နေခဲ့တဲ့အဆုံး ဒီဝတ္ထုကို ပြန်ပြင်ကြည့်ချင် တဲ့စိတ်ကလေး ကျွန်တော့်မှာ ရှားရှားပါးပါး ပြန်ပေါ်လာပါတယ်။ အမှတ်တရ သိမ်းထားတဲ့ လွမ်းစရာကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုကို အမှတ်မထင် ပြန်ကျွမ်းဝင်ရ တဲ့ သူတစ်ယောက်လိုပါပဲ။

ဒီဝတ္ထုကို ပြန်ဖတ်မိတဲ့ အဲ့ဒီအချိန်တွေမှာ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော့်စိတ်တွေလည်း ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ကြွပ်ဆတ်မာကျောနေတာမျိုးပါ။ စိတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ တိုစရာတွေ၊ အချဉ်ပေါက်စရာတွေ၊ မချမ်းမြေ့စရာတွေနဲ့

စိတ်ဟာ နေ့စဉ်လိုလို အရောင်စုံဖြစ် နေခဲ့တာပါ။ အဲ့ဒါကြောင့်လည်း ဒီဇာတ်ကောင်လေးက ကျွန်တော့်အာရုံကို အလွယ်တကူ ပြန်ဝင်စားနိုင်တယ် လို့ ဆိုရမှာပါ။

ဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ပြန်ပြင်ရေးပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုကို အရင်ရေးခဲ့ ချိန်တုန်းက တင်ပြပုံက အခုပုံစံ မဟုတ်ပါဘူး။ ရေးဟန်ကလည်း စကားပြေ ဟန်နဲ့ရေးထားတာပါ။ ဇာတ်ကောင်လေးရဲ့အတွင်းစိတ်အနှစ်အသားကို တစ်ဆုံးနှိုက်ကြည့်ချင်တဲ့အခါ စကားပြေရေးဟန်က ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်မပြေနေပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တင်ပြပုံကိုပြင်ရပါတယ်။

ပြီးတော့ ဇာတ်ကောင်လေးနဲ့ ကျွန်တော့် စိတ် ပူးတွဲခွာတုံ့ဖြစ်နေတဲ့ အခန်းတချို့နဲ့ ပြန်ကျဲနေတယ်လို့ထင်ရတဲ့ စကားလုံးအစအနတွေ၊ ဇာတ်ကွက်အစအနတွေ ကိုပြန်ဖြုတ်ချပြီး ဝတ္ထုကို ပြန်ရေးပါတယ်။ စာကို တန်ဆာဆင်ချင်မိတဲ့ စိတ်ကို ဖျောက်ပြီး ဇာတ်ကောင်လေးရဲ့စိတ်ကို တန်ဆာ ဆင်ယင်ကြည့်ခဲ့တယ်။ သူ့စိတ်ကို အမိလိုက်ရင်း တချို့နေရာတွေမှာ သူ့စိတ် ကို ကျွန်တော်ဖန်တီးမှုက ဖမ်းဆုပ်လို့ မမို့တမီနဲ့ ဝတ္ထုရေးရင်း မောခဲ့ပါ တယ်။ ဇာတ်ကောင်လေးက အပြင်မှာရှိသလားဆိုရင် တကယ်ရှိခဲ့ပြီး ဝတ္ထုပါ အချက်အလက်တွေအားလုံးက တကယ့်ဖြစ်ရပ်တွေပဲလားဆိုရင်တော့ ‘မဟုတ်ပါ’လို့ပဲ ကျွန်တော် တိတိကျကျ ငြင်းပါရစေ။

ရင်ထဲမှာ အကြာကြီးဖွဲ့တည်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ဇာတ်ကောင်လေးရဲ့ စိတ်အတွင်းပိုင်း အနှစ်အသားတစ်ခုကို တစ်ပိုင်းတစ်စပဲဖြစ်ဖြစ် စာဖတ်သူ အတွက် လှစ်ဟပြနိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပြီ။

မင်းဝေဟင်

၂၉.၅.၂၀၂၂

အခန်း (၁)

ဇာတ်လမ်းအစ

ငါရောက်နေရတဲ့အခန်းရဲ့ အတွင်းဘက် အပြင်အဆင် အစိတ်အပိုင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ငါအတော် စိတ်ပျက်သွားရဲ့။ အခန်းရဲ့ လေးဖက်လေးတန်ထဲက နှစ်ဖက်က အုတ်နံရံအပြည့်။ အုတ်နံရံဆိုပေမဲ့ ဘိလပ်မြေနဲ့ အသေအချာ အချောသတ် အင်္ဂတေကိုင်ထားတဲ့ အခြေအနေမဟုတ်ဘူး။ အုတ်ခဲအစီအရီ တွေအကြားမှာ ဘိလပ်မြေနဲ့သဲကို ဖျော်ပြီး ပြီးစလွယ် ပစ်ထည့်ထားသလိုပဲ။ နံရံလေးဖက်စလုံးမှာ အနီရောင်အုတ်နီခဲတွေက အကွက်အကွက်လေးတွေအနေနဲ့ ရှိနေကြပြီး အစွန်းလေးတွေက တချို့နေရာတွေမှာ ပြူတစ်တစ် တောင် ထွက်နေသေးတယ်။ ဝေဖာချောင်းကို ခါးလယ်ကနေ အချိုးခံထား ရသလို အစွန်းတွေကလည်း ညီမနေကြပါဘူး။ အုတ်ခဲတွေရဲ့ တချို့နေရာ တွေပေါ်မှာ ကော်ရရှင်ပန်နဲ့ရေးထားတဲ့ တိုနံ့နံ့ မွစိစိ ဖျက်ရာပရပွနဲ့ စာသား အတိုအစလေးတွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

ငါထိုင်နေတဲ့ ထိုင်ခုံလေးနဲ့ အနီးဆုံးနံရံက အုတ်ခဲလေးမှာ ရေးထားတဲ့ စာသားက ဘာတဲ့၊ ချစ်တယ်သဲတဲ့။ ဘေးမှာ ဝိုက်ကွင်းလေးနဲ့ နေ့စွဲလေးတောင် တပ်ထားသေးရဲ့။ သောက်ပေါလေးလို့ ငါ့ပါးစပ်က ခပ်တိုးတိုး ထွက်သွားသေးတယ်။ အင်း... သောက်ပေါလေး မဟုတ်ရင် သောက်ပေါ

ကြီး တစ်ကောင်ပဲနေမှာ။ သောက်ပေါ ဘုစုခရလေးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီအခန်းထဲကို ရောက်လာရတဲ့ သူတွေထဲမှာ ငါ့လိုအရွယ် တွေပဲများတာ။ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း အထက်တန်း ကျောင်းသားအရွယ် တွေပေါ့။ အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သောက်ပေါက သောက်ပေါပါပဲ။

အုတ်ခဲလေးတွေပေါ်က သေးသေးကွေးကွေး ကော်ရရှင် လက်ရေးလေးတွေကို ငါက ရှာရှာဖွေဖွေ လျှောက်ဖတ်နေရင်း တစ်နေရာမှာ အုတ်ခဲတစ်လုံးနဲ့ တစ်လုံးကြားက စာရွက်ဖြူလိပ်သေးသေးလေးကို တွေ့တော့ ငါက ဆွဲယူကြည့်တယ်။ အမ်မယ်...အုတ်ခဲနှစ်လုံးကြားကို သေသေချာချာ ထိုးထည့်ထားတာမို့ ငါ့လက်မနဲ့ လက်ညှိုးကို ညှပ်ကလေးလိုလုပ်ပြီး အတော် ကြိုးစားပမ်းစား နှိုက်ယူလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ စာရွက်လိပ်သေးသေးလေးကို ငါ ဖြေကြည့်တယ်။ တွန့်ကြေလိမ်ကောက်နေတဲ့ စာရွက်လေးကို ဖြန့်လိုက်တယ်။

“အမ်၊ ဘာစာများလဲ မှတ်တယ်။ အတော်ရွှထနေတဲ့ ကောင်မတစ်ကောင်ရဲ့ စာပဲ”

စိတ်ထဲကနေ ဒီလိုပဲ ငါ မှတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ ကြည့်ဦးလေသူ့စာကို။ “ဖုန်းအသိမ်းခံရခြင်း အမှတ်တရ၊ ချစ်တယ် မောင်”တဲ့။ သေသေ။ ဖုန်းအသိမ်းခံရတာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ စာသင်ခန်းထဲကို ဖုန်းခိုးပြီး ယူလာလို့ နေမှာပေါ့။ စာသင်ချိန်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖုန်းမက်ဆွေတွေ အပြန်အလှန် ပို့နေကြလို့ နေမှာပေါ့။ အသံကိုဖျောက်ပြီး လိုင်းပေါ်ကနေ ဗီဒီယိုကောတောင် ခေါ်နေကြသေးသလားမသိ။ အဲဒီတော့ ဆရာမအပျိုကြီးတွေက မိပြီး ကျောင်းသူတန်မဲ့ ဒီအခန်းထဲကို ရောက်လာလို့ နေမှာပေါ့။ ဟုတ်မှာ၊ ဟုတ်မှာ။ ဒီကျောင်းက ဆရာမ အပျိုကြီးတွေဆိုတာ လူနဲ့တူတာမှ မဟုတ်တာ။ စုန်းမကြီးတွေလိုပဲ ဥစ္စာ။ ဒီစာရေးထားတဲ့ ကျောင်းသူလို ရွှထနေတာကိုများ တွေ့ရင် ဘယ်လာ အလွတ်ပေးလိမ့်မလဲ။ မိဘခေါ်ပြီး အိမ်ပြန် မအပ်တာတောင် ကံကောင်း။ ဆရာမ အပျိုကြီးတွေဆိုတာ သူတို့ လင်မရခဲ့သမျှ ဘယ်ကျောင်းသူ စွဲတာကိုမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ကျောင်းသူ စွဲတာကိုမှ ကြည့်လို့ရမှာမဟုတ်။ နေ့လယ်ခင်း မုန့်စားဆင်းတဲ့ အချိန်လေး ဒီအခန်းထဲမှာ ပြစ်ဒဏ်ကျလို့ လာနေရတာတောင် ဒီကျောင်းသူကလည်း အတော် ရွှနိုင်သားနော်။ ရွှတဲ့အလုပ်ကို

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

ကြိုးစားပမ်းစားကို လုပ်သွားနိုင်သားနော်။ စာရွက်လေး လိပ်ပြီးတော့တောင် “ချစ်တယ် မောင်” တွေဘာတွေ လုပ်ထားခဲ့သေး၊ ရွတာကိုး။ ခံ ခံ။

တံခါးကို အပြင်ကနေ ချက်ထိုးထားတဲ့ ငါရောက်နေတဲ့ အခန်းကလေးရဲ့ နောက်တစ်ဖက်ကို ကြည့်တော့ ပြတင်းပေါက်လေး တစ်ပေါက်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ သံဆန်ခါတွေနဲ့ ကာထားတာ၊ စေ့လို့။ အဲ့ဒီပြတင်းတံခါးကနေကြည့်ရင် စာသင်ကျောင်းရဲ့အနောက်ဘက်ခြံစည်းရိုးနဲ့ ကျောင်းဝန်းထဲက ခြံပုတ်တချို့ကို တွေ့ရတယ်။ ဒီအခန်းထဲကို ရောက်နေတဲ့ ဘယ်ကျောင်းသားက ထွက်ပြေးမှာမို့လို့လဲ။ ကျောင်းရဲ့ပြစ်ဒဏ်ကျ ကျောင်းသားတွေကိုများ ထောင်သားတွေ အကျဉ်းချထားသလိုပဲ။ ဒီလိုတွေးရင်း စည်းကမ်းကြီးလွန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ဒီကျောင်းက ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးရဲ့ ပုံကို မြင်မိတယ်။ ငါ ချက်ချင်း အော်ဂလီဆန် တက်လာတာများ ဝေခဲတောင် မြည်သွားလားမသိ။ စည်းကမ်း။ ဘာစည်းကမ်းလဲ။ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး မုန့်စားဆင်းချိန် တစ်ချိန်လုံးကို အခြားကျောင်းသားတွေလို မုန့်စားခွင့်မရှိ၊ ကစားခွင့်မရှိအောင် ဒီအခန်း ပီစီညွှတ်တောက် ပိန်ပိန် ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ကျောင်းသား တွေကို ခွေးလှောင်အိမ်ထဲမှာ ခွေးလေးတွေ ထည့်ထားသလို ထည့်ထားတာ က စည်းကမ်းတဲ့လား။ ဝေ၊ အန်ချင်တယ်။

တံခါးမကြီး ပိတ်ကာထားတဲ့ အရှေ့မျက်နှာစာဘက် ပြတင်းတံခါးလေးကနေ အပြင်ကိုကြည့်မှ စိတ်ပျက်မှုတွေ ထပ်တိုးပြီး ငါဒေါသက ပိုထွက်လာတော့တယ်။ အရှေ့မျက်နှာစာပြတင်းတံခါးကလည်း တံခါးရွက်နှစ်ခုကို ဖွင့်ထားပေမဲ့ အနောက်ဘက်ကတံခါးလိုပဲ သံဇကာနဲ့ ကာထားတာပါ။ အခန်းရှေ့ မျက်နှာစာ ကော်ရစ်ဒါမှာ နေ့လယ် မုန့်စားဆင်းချိန်ဆိုတော့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေလည်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ပြနေကြလို့။ အဲ့ဒါကို သံဇကာကွက်လေးတွေကြားထဲကနေ ငါက မြင်နေရတယ်။ တချို့ကျောင်းသား အငယ်လေးတွေက ပြေးလွှားခုန်ပေါက် ကစားနေကြလို့။ ငါ့ကို ဒီအခန်းထဲမှာ ပိတ်ထားတဲ့ ဆရာမက ကြည့်စမ်း။ နောက်ဆရာမ တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကိုချိတ်လို့ မုန့်ဈေးတန်းဘက်ကို ထွက်သွားလေရဲ့။ တစ်လောကလုံး သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အတိုင်း၊ တို့လိုက် ဆိတ်လိုက် ဟီးဟီးဟားဟားတောင် လုပ်သွားသေးရဲ့။ သူ ပိတ်ထားခဲ့တဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာ ကျောင်းသားတွေ ရှိနေတာကို သူပဲ သတိမရတဲ့အတိုင်း။ မုန့်စရာကြီး။ တကယ်၊ တကယ်။

“မင်းကို ကြည့်ရတာ တစ်ချိန်လုံး တလှုပ်လှုပ်နဲ့ကွာ၊ မူးနောက်နေတာပဲ”

“အမ်”

ငါကလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီအခန်းထဲမှာ ငါနဲ့အတူ တခြားကျောင်းသားတစ်ယောက် ရှိနေတာကိုတောင် သတိမရမိလောက်အောင် ငါ့အတွေးနဲ့ငါ စပ်စပ်လုပ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တာ။ ဒီအခန်းထဲကို ရောက်ခါစကတော့ ဒီကောင်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်မိသေးသားပဲ။ ဒီလောက် ပဲလေ။ အခန်းက မကျယ်လှပေမဲ့ သူလည်း ခုံလေးတစ်လုံးနဲ့ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ထိုင်နေတာတော့ တွေ့မိသားပဲ။ ဒီအခန်းထဲကို ရောက်ပြီဆိုမှ တော့ သူလည်း ဒီကျောင်းက မကြိုက်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုကို လုပ်ထားလို့ ရောက်လာတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ထူးမှ မထူးဆန်းတာ။

တစ်နေ့ကုန်တက်ရတဲ့ ဒီအထက်တန်းကျောင်းမှာ အဲဒီနေ့ ဒါမှ မဟုတ် အဲဒီနေ့ရဲ့အရင်နေ့ တစ်နေ့နေ့မှာ အပြစ်တစ်ခုခု လုပ်ထားတဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေဟာ မနက်ပိုင်း စာသင်ချိန် တစ်ဖြတ်ပြီးလို့ နေ့လယ် မုန့်စားဆင်းချိန်ဆို တခြားကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေလို မုန့်စားမဆင်းရဲဘဲ ကျောင်းပြန်တက်တဲ့အချိန်ထိ ဒီပြစ်ဒဏ်အခန်းလေးထဲမှာ နေပေရောပဲ။ တစ်မုန့်။

ပြစ်ဒဏ်ကျတဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို အတူတူရောထားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ပြစ်ဒဏ်ကျသူတွေထဲမှာ ကျောင်းသူတွေပါလာတဲ့နေ့ဆိုရင် အဲဒီနေ့မှာ ပြစ်ဒဏ်ကျတဲ့ ကျောင်းသားတွေဟာ ဆရာ၊ ဆရာမများ နားနေရုံးခန်းနဲ့ နီးတဲ့အခန်း တစ်ခန်းထဲမှာ နေရတယ်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပြစ်ဒဏ်ကျတဲ့ ကျောင်းသားဆိုတာ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်တော့ အမြဲရှိနေတာပါပဲ။ တချို့ဆို တစ်ပတ်အတွင်းမှာကိုပဲ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဆိုသလို။ ငါကရော...။ ကျောင်းစဖွင့်လို့ ဒီကျောင်းကို ပြောင်းလာတာ သုံးလအတွင်း ခုနစ်ကြိမ်လား၊ ရှစ်ကြိမ်လား။ ဟင့်အင်း... ကိုးကြိမ်လားတောင် မသိတော့ဘူး။ မှတ်လည်း မမှတ်မိဘူး။ မှတ်လည်း မှတ်မနေတော့ဘူး။

မရောက်ဘဲရော နေမလား။ အိမ်စာ နှစ်ရက်ဆက်တိုက် မလုပ်လာရင်လည်းရောက်၊ ကျောင်းတက်ချိန် လွန်ပြီး ငါးမိနစ်ကျော်မှ ကျောင်းထဲဝင်လာရင်လည်း ဒီအခန်းထဲရောက်။ ကျောင်းအင်္ကျီပေါ်မှာ တံဆိပ်ရင်ထိုးတပ်ဖို့ မေ့လာခဲ့ရင်လည်း ရောက်ဆိုသလို၊ အတန်းတွေရဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမ အပေါ်မှာ

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

မူတည်ပြီးတော့ကို ဒီပြစ်ဒဏ်အခန်းကို ရောက်နေရတော့တာ။ ငါတို့အခန်းရဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမလား။ ထိုင်ပြောရရင် ညနေ ကျောင်းဆင်း ချိန် ရောက်ရင်တောင် ပြီးမှာမဟုတ်။ ၃၁ ဘုံမှာ အရစ်နိုင်ဆုံးသောဆရာမ။ ဟင့်အင်း... ဘုံဆိုတာက ၃၁ ဘုံပဲရှိလို့။ တကယ်လို့ ၃၂ ဘုံရှိလည်း အဲဒီဆရာမပဲ စံချိန်တင် ရစ်နိုင်ဦးမှာ။ ရစ်လုံး၊ ရစ်စိန်။

ပြစ်ဒဏ်ကျတဲ့ အခုလို အခန်းထဲကို ရောက်လာတာ တကယ်တော့ ကျောင်းသားတွေပဲ များတာပါ။ ကျောင်းသူဆိုတာက အတော်ကို ရှားရှား ပါးပါးပါ။ စောစောက အုတ်နံရံကြား စာရွက်လိပ်လေး ညှပ်ထားတဲ့ ရွှစလိစိန် ကျောင်းသူမျိုးလောက်ပဲ ရှိတာပါ။

“မင်း အဲဒီလောက် တလှုပ်လှုပ်နဲ့ အငြိမ်မနေလည်း ဒီနေ့ မုန့်စား ကျောင်းမတက်မချင်း ဒီအခန်းထဲက မထွက်ရပါဘူးကွာ။ ဖြစ်နိုင်လို့ မင်း ဘာသာမင်း ထိုင်နေလည်း အခန်းတံခါး သော့ကတော့ ပွင့်သွားမှာ မဟုတ် ဘူး။ အေး... မင်း အဲဒီလိုလုပ်ရင်လည်း မင်းနဲ့အတူ ဒီအခန်းထဲရောက်နေ တဲ့ငါသာ မျက်စိရှုပ် နားညည်း၊ ခေါင်းမူးမှာ”

အလဲ့။ တယ်ဟုတ်တဲ့ကောင်ပါလား။ သူ့ကို စကားတစ်လုံးမှ မပြောဖူးတဲ့ ငါ့ကိုတောင် ဆရာလိုလို၊ သမ္ဘာလိုလို လာလုပ်ပြနေလိုက်သေး။ အခြားအချိန်တွေမှာသာဆို ‘သောက်ဆရာကြီးအထာနဲ့ လာပြောနေရအောင် မင်းသောက်ပူလား’လို့ ငါ ပြောလိုက်မိမလားပဲ။ အခုတော့ ငါ့ပါးစပ်က ဘာမှကို မထွက်လာတာ။ အခန်းထောင့်က ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက် မျက်လုံးသေ၊ မျက်နှာသေ ကြောင်သေမရုပ်နဲ့ ထိုင်နေတဲ့ သူ့ကိုသာ ငါ့မျက်ဝန်းတွေက စိုက်ကြည့်လို့။ ကြောက်လို့လား။ ဟင့်အင်း။ ဒီလို ဆရာကြီးအထာနဲ့ ကောင်တွေမျိုးကတော့ တစ်ကောင်တည်းမပြောနဲ့ နှစ်ကောင်လည်း မကြောက်၊ သုံးကောင်လည်း မကြောက်။

နှစ်ကောင် သုံးကောင်ဆိုမှ မနေ့က ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ငါနဲ့ ကျောင်းအပြင်မှာ ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဟိုမအေးဦးနှစ်ကောင်ကို သွားသတိရတယ်။ သူတို့ နှစ်ကောင်စလုံးက ငါနဲ့ တစ်ခန်းတည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါက သူတို့ နှစ်ကောင်ကို ဒီကျောင်းကို ငါရောက်လာတဲ့ သုံးလအတွင်း ဘာစကားမှကို မပြောဖူးတာ။ သူတို့ နှစ်ကောင်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကျောင်းမှာ ဒီသုံးလ အတွင်း ငါ စကားပြောဖူးတဲ့သူ ဆိုလို့လည်း ခပ်ရှားရှားပါပဲ။ ငါနဲ့ နေ့တိုင်း မဖြစ်မနေ စကားပြောနေရတာဆိုလို့ ဆရာမတွေပဲရှိတာ။ ဟာဟ... ဆရာမ

တွေပဲရှိတာ။ ငါ့ကို နေ့တိုင်း တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု၊ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး မရိုးရအောင် တော်ကီတွေဖွာပြီး၊ အာသီးရောင် နိုင်တာဆိုလို့လည်း ဒီကျောင်းမှာ ဆရာမတွေပဲရှိတာ။ ငါ့အတွက် မပြောမဖြစ် ပြောနေရတာ သူတို့ပဲရှိတာ။

“ကျော်စည်သူဆက်... ထစမ်း။ လက်ပိုက်စမ်း။ လူကသာ ကျောင်းသားအသစ်၊ ဒီကျောင်းကို ရောက်လာတာဖြင့် မနေ့တစ်နေ့ကပဲ ရှိသေးတယ်။ အချိုးက မပြေဘူး။ အိမ်စာမလုပ်ချင်ရင် ဒီအခန်းထဲ လာ မတက်နဲ့။ အစိုးရစစ် ဆယ်တန်းမို့ အပြင်ကျူရှင်တွေယူပြီး ကျောင်းကို မလေးမစား လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကျောင်းက မင်းအရင်တက်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းတွေနဲ့ တူမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို အရင် သဘောပေါက်ထား။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ဟောဟိုဘက်က အခန်း။ သူများတွေ မုန့်စားဆင်း ချိန် တစ်ချိန်လုံး အခန်းထဲမှာ ချွေးသွားထုတ် နေရမယ်မှတ်။ ကျောင်းမှန်မှန် မတက်ရင်လည်း ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ်နော်။ ကျောင်းခေါ်ကြိမ် ၇၅ ရာခိုင်နှုန်း မပြည့်လို့ကတော့ စာမေးပွဲဖြေလို့ မရဘူးသာမှတ်”

အဲဒီစကားတွေနဲ့ အပစ်ခံရတာက ငါ ဒီကျောင်းကိုရောက်ပြီး တစ်ပတ်လား၊ ဆယ်ရက်လားပဲ ရှိသေးတဲ့အချိန်ပါ။ ငါလား။ ကြောက်ဖို့ရာ အဝေးကြီး။ ခုံပေါ်တက်ဆိုလည်း တက်လိုက်တာပဲ။ မတ်တတ်ရပ်ထား၊ လက်ပိုက်ထားဆိုလည်း လုပ်လိုက်တာပဲ။ ပြီးရင် ရှေ့ကနေ စကားလုံးတွေ အတွဲလိုက် အပြတ်လိုက်နဲ့ ပွားနေတဲ့ ဆရာမရဲ့ စကားကိုလည်း ကြားချင်မှ ကြားတာပဲ။ သူ့ဘာသာသူ အသံတုန်းကာလာ ဘယ်လောက် ကျယ်ကျယ်နဲ့ လွှတ်နေလည်း ငါကြားချင်မှဖြစ်တာ။ ငါ နားထောင်ချင်မှ ဖြစ်တာ။ မတ်တတ် ရပ် လက်ပိုက်ထားရပေမဲ့လည်း ငါ့မျက်လုံးတွေက တော်ကီပွားစိန်ဆရာမ ဆီမှာ ရှိချင်မှရှိနေတာ။ မရှိနေတာကိုက များပါတယ်။ ငါ ခုံပေါ်တက် မတ်တတ်ရပ်၊ လက်ပိုက်ထားရတာကို မသိမသာရော၊ သိသိသာသာပါ ကြည့်ရင်း တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ကျိတ်ပြီး သောက်တင်းအုပ်နေကြတဲ့ အတန်းထဲ က မသာမလေးတွေကိုပဲ ငါ့စိတ်က အမျိုးစုံကျိန်ဆဲရင်း တစ်ယောက်ချင်း စီကို အလွတ်ရအောင် ငါ့စိတ်က မှတ်နေတာ။ ရှေ့က ဆရာမ ပွားချင် သလောက်ပွား၊ ငါမကြား။ ပြောချင်သလောက်ပြော သူ့သဘောပဲ။ သူမောရင် ဘက်ထရီကုန်သွားတဲ့စက်ရုပ်လို သူ့ဘာသာ အလိုလို တိတ်သွားလိမ့်မယ်။

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

“နေပါဦး။ မင်းက ဘာအမှုနဲ့ ဒီအခန်းထဲ ရောက်လာရတာလဲ”

“ဘာအပြစ်နဲ့လဲလို့မေးပါ ကျော်စည်သူဆက်ရာ။ မင်း မေးတာကြီး ကလည်း ကျွတ်ဆင်ကြီး”

အလဲ့။ ဒီကောင်က ငါမေးတာကိုတောင် မဖြေဘဲ ငါ့ကိုတောင် စကားပြန်ပြောနေလိုက်သေးတယ်။ ပိုပြီး ထူးဆန်းတာက ငါ့နာမည်ကို တောင် သူက သိနေတာပဲ။ သူပြောမှ သူ့မျက်နှာကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားကြည့်ရသေးတယ်။ ငါ ကိုးတန်းအထိ တက်ခဲ့တဲ့ ဗဟန်း ၂ ကျောင်း က တစ်ကောင်ကောင်များ ဖြစ်နေမလားလို့။ ငါ့ မန်မိုရီကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် အလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ တွေးလို့မရဘူး။ ငါ့မန်မိုရီထဲမှာ ဒီကောင် မရှိနေတာက အသေအချာပဲ။ ထူးဆန်းတာကတော့ ဒီကောင်ရုပ်မျိုးကို ငါတစ်နေရာရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဖူးနေတာပဲ။ နွေတုန်းက ဒီမြို့စွန် မြို့ဖျားလေးကို ငါတို့ အိမ်မပြောင်းခင်၊ ငါနေခဲ့တဲ့ နေရာက ငါ့အစ်ကိုရယ်၊ ငါ့အစ်ကို ဘော်ဒါတွေရယ်နဲ့ ကလပ်တွေတက်တုန်းက ကလပ်မှာတွေ့ခဲ့ ဆုံခဲ့ဖူးတဲ့ အကောင် တစ်ကောင်ကောင် များလား။ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ မသေချာတာက ပိုများတယ်။ ကလပ်ကို ရောက်ပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ငါ့မှာ မရှိ၊ ကလပ်မှာသိခဲ့၊ ရင်းနှီးခဲ့ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ တောင် ခဏပဲ။ တကယ့်ကို ခဏလေးပဲဟာ။ ကလပ်မှာတွေ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေဆိုတာကလည်း တွေ့မယ်၊ သောက်မယ်၊ ကမယ်၊ တစ်နေရာရာ မှာ အတူတူရှိကြမယ်။ ပြီးရင်... ပြီးကြရင် ငါတို့ ပြန်ကြတာပဲဟာ။ ဖုန်းနံပါတ်တောင် အလဲအလှယ် ပေးဖြစ်ခဲ့၊ ယူဖြစ်ခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်တာ။ သူလည်း သူ့အိမ်သူ ပြန်ရောက်ရင်၊ ငါလည်း ငါ့အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အားလုံး ဒလိ။ ဘာမှ မသိ။ နောက်ထပ် ပတ်သက်ချင်ရင်တောင် ပတ်သက်စရာက အစအနတောင် မရှိ။

ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ကို ငါ မြင်ဖူးနေတယ်။ သေချာတယ်။ ဒီကောင် မျက်နှာကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ငါ မြင်ဖူးနေတယ်။

“နေဦး... မင်းက ငါ့နာမည်ကို သိတယ်လား”

“မသိဘဲ နေမလား ကျော်စည်သူဆက်ရာ။ ငါတို့ကျောင်းက ဆယ်တန်းခန်းက ဘိုင်အို၊ အီကိုပေါင်းမှ လေးခန်းပဲရှိတာ။ မင်းက ဒီနှစ်မှ ငါတို့ကျောင်းကိုရောက်လာတဲ့ ကျောင်းသားအသစ် ဆိုတာလည်း သိတယ်။ ဘိုင်အို အခန်း(ဘီ)က ကျော်စည်သူဆက်က ဒီကျောင်းမှာ စတားပဲကွာ။

မသိဘဲ နေမလား”

အံ့မယ်။ ဒီကောင်ကလည်း လေအိုးတစ်လုံးပဲ။ ငါ့ကို သိတာ တောင် ရိုးရိုးသိတယ်လို့ပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကိုရိုးယားကားလို အခန်း ဆက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြနေသေးတယ်။ စတားပဲ ဆိုတာတောင် အဆစ်ပါလိုက်သေး။ စပ်စုချက်တွေက နိုင်းပလပ်စ်ပဲ။ စပ်စပ်စုစုကျောင်း၊ စပ်စုစိန် ဆရာမတွေက တညီတညာတည်း မွေးထုတ်သန့်စင် ပုံသွင်း ထုတ်ထားတဲ့ တကယ့် စပ်စုစိန် အစုအဖွဲ့တွေ။ စပ်စုစိန် အစု အဝေးတွေ။

“မင်း... ဒီအခန်းထဲကို ရောက်နေရတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကိုတောင် ငါသိ နေတာပဲ ဥစ္စာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ငါ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ငါလန့် သွားတယ်။ တကယ်ပါ။ တကယ်၊ တကယ်။ ငါ မထင်ထားဘူး။ မနေ့က ကျောင်းကအပြန် ကျောင်းပေါက်ဝနဲ့ မနီးမဝေးလေးမှာ ငါ့ကိုလာပြီး ရိသဲ့သဲ့ ပြောတဲ့ နှစ်ကောင်ကို အနားက အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ ကောက်ထုထည့်လိုက်လို့ တစ်ကောင်ရဲ့ ပခုံးကို မှန်သွားတယ်။ ငါက နောက်တစ်ကောင်ကို ထုဖို့ နောက်ထပ် အုတ်ခဲကျိုးတစ်လုံး ရှာနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ နှစ်ကောင်သား ပြေးလိုက်ကြတာ တန်းနေတာမို့ ငါ နောက်တစ်ကောင်ကို မထုလိုက်ရဘူး။ နှစ်ကောင်စလုံးက ငါ့အခန်းထဲကပါပဲ။ ဒီသုံးလအတွင်း ငါနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားမပြောမိပေမဲ့ သူတို့ မျက်ခွက်တွေကို ကျောင်းဖွင့်ရက်တိုင်း အတန်းထဲ မှာ မြင်နေတွေ့နေရတာပဲ ဥစ္စာ။ မမှတ်မိဘဲ မနေဘူး။

မနေ့က ငါက ဖေဖေလာကြိုမယ့် ကားကိုစောင့်နေတာ။ ကျောင်းရှေ့ မှာရှိနေတဲ့ ဘာပင်မှန်း မသိပေမဲ့ အပွင့်သေးသေး ဝါဝါလေးတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပွင့်နေတဲ့ အပင်အောက်မှာ ငါ မတ်တတ်ရပ်နေတုန်း အဲဒီ နှစ်ကောင် ရောက်လာတာ။ သူတို့က ငါနဲ့ မလွမ်းမကမ်း ရောက်တဲ့အထိ သူတို့စကားနဲ့သူတို့ ဘာတွေပြောလာကြမှန်း မသိဘဲ ပြုံးစိစိပါပဲ။ ငါ့အနားကို ရောက်မှ တစ်ကောင်က...

“မင်းအဖေကို စောင့်နေတာလား။ မင်းအဖေ ဒီနေ့လာကြိုတာ နောက်ကျနေတယ်နော်။ ပွဲစားမမကြီးဆီ ဝင်နေလို့ ဖြစ်မယ်၊ ဟား ဟား”

အဲဒီစကားဟာ ငါ့ခေါင်းကို ဗုံးနဲ့ထုထည့်လိုက်သလိုပါပဲ။ “ပွဲစားမမကြီး”ဆိုတဲ့ အသံကို ငါ့နားထဲလည်း အကျယ်ကြီး ကြားလိုက်တာ။ အကျယ်ကြီးကိုမှ ထပ်ခါ ထပ်ခါကို ပြန်ပြီးကြားလိုက်တာ။ အဲဒီတော့

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

ငါက “မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ” လို့ မေးတယ်။ ဒီလောက် အနေအထားမှာ ငါဒေါသက အုတ်ခဲကျိုး ရှာဖို့လောက်အထိ မရည်ရွယ်ဘူး။ “မင်းကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ” ဆိုတဲ့ အဲ့ဒီကောင် ပြန်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကိုကြားမှ ငါ့မျက်လုံးတွေက အုတ်ခဲကျိုးဆီကို ရောက်သွားခဲ့တာ။ ဒီကောင်တွေက ငါ မနှစ်က အထိနေခဲ့တဲ့ နမ်ယန်ကျောင်းက ကောင်တွေလောက် ဇ မရှိပါဘူး။ ငါ အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ပစ်ထည့်လိုက်လို့ တစ်ကောင်ကို မှန်တာနဲ့ နှစ်ကောင်စလုံး ပြေးလိုက်ကြတာ တန်းနေတာပဲ။ ဒါတောင် အုတ်ခဲကျိုးက ချက်ကောင်းကို မထိဘဲ ပခုံးကိုသွားမှန်လို့၊ မဟုတ်ရင် ငါလည်း ကျောင်းရဲ့ အပြစ်ပေးခန်း မဟုတ်လောက်ဘဲ ရဲစခန်းရဲ့ အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေလောက်ပြီ။

ဒီကောင်တွေက ငါ့ကို ပြန်လုပ်ဖို့ ဇ သာမရှိတာ။ အတိုင် အတောထူချက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထက် ဆိုးသေးတယ်။ ငါ ဒီမနက် ကျောင်းရောက်တာနဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်ရစ်လုံးစိန်က မနေ့က ငါတို့ ကျောင်းရှေ့မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအားလုံးကို သိပြီးဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ငါ ဖြေရှင်းချက်ပေးစရာ မလိုလောက်အောင် ငါ့အပြစ်ကို သိနှင့်နေပြီးပြီ။

‘ပွဲစားမမကြီး’လို့ ငါ့စိတ်က တစ်ခေါက် ထပ်ရွတ်မိတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ရှေ့ကကောင်ကို ကြည့်တယ်။ ဒီလိုဆို ဒီကောင်လည်း ပွဲစားမမကြီး အကြောင်းကို သိနေတာလား။ ငါ့ဖေဖေကိုရော သိနေတာလား။ ငါတို့ မိသားစု အကြောင်းကို သိနေတာလား။ ငါ ဆက်တွေးတယ်။ ပြီးတော့.... ငါ့အတွေးတွေနဲ့ ငါ လုံးထွေးပြီး ငါ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်။ ငါ အဆင်မပြေလာတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီလောက်အချိန်လေး အတွင်းမှာ လူတစ်ယောက်၊ မိသားတစ်စုကို ဒီလောက်တောင် လွယ်လွယ် ကူကူ စပ်စုနိုင်စွမ်းအားကြီးတဲ့ ဒီမြို့နယ်၊ ဒီရပ်ကွက်ကိုပဲ ငါ ထိုင်ဆဲနေရ တော့မလားပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ဆဲပဲ ဆဲချင်နေတော့တယ်။

“ငါ မနေ့က အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ ပေါက်လိုက်တဲ့ နှစ်ကောင်ကိုပါ မင်းက သိနေတာလား။”

ငါက ငါ့ဘာသာငါ အကြာကြီး တွေးနေ ငေးနေပြီးမှ မေးလိုက်တော့ ငါ့ရှေ့ကကောင်က ငါ့ကို နားမလည်သလို ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ...

“ဒီကျောင်းက ဘာကြီးတာမှတ်လို့။ တစ်နှစ်တစ်နှစ် ဒီကျောင်းကို အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ ကျောင်းသားသစ်ဆိုတာလည်း လက်ချိုးရေလို့ရနေတာပဲ။ ငါက မင်းကိုတောင် သိနေသေးတာ။ ဟိုနှစ်ကောင်ကို မသိဘဲ

နေပါ့မလား။ ဒါနဲ့ မင်းအပြစ်က ပြစ်ဒဏ် ဘယ်လောက်တုံး။ အင်း... ရန်ဖြစ်မှုဆိုတော့ ငါးရက် ပြစ်ဒဏ် ထင်ပါရဲ့”

သူ့အမေး၊ သူ့အဖြေနဲ့ သူ့စကားတွေအတွက် ငါက သူ့ကိုဘာ စကားမှတောင် ပြောစရာ လိုမနေခဲ့တော့ဘူး။ သူ့စကားမှာကိုက ရန်ဖြစ်ရင် ငါးရက်ပြစ်ဒဏ်ဆိုတာ ပါနေခဲ့ပြီးပြီးပဲ။ ငါလည်း မနက်ကမှ အံ့သြရင်းသိရတာ။ မြန်မာပြည်ရဲ့ ဘယ်အထက်တန်းကျောင်းမှာမှ ရှိမနေနိုင်တဲ့ ဒီကျောင်းလို မုန့်စားဆင်း တစ်ချိန်လုံး အခန်းပိတ်ပြစ်ဒဏ်မျိုးအကြောင်း ငါတွေးမိသေးရဲ့။ ငါးရက်ဆိုလည်း ငါးရက်ပေါ့။ ဟာဟာ။

မိဘတွေကို ဖုန်းဆက်တိုင်တာမျိုး၊ စာပို့တိုင်တာမျိုး မရှိတာကိုတောင် ငါက ဒေါ်ရစ်လုံးစိန်ကို ကျိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေမိသေးတာ။ ငါ့အတွေးထဲက မိဘဆိုတာကို ငါက အတွေးထဲက နောက်ဆက်အတွေးတစ်ခုနဲ့ ထပ်ဆင့် ထပ်တွေးရင်း ပခုံးတွန့်လိုက်မိသေးရဲ့။ ဒီပြဿနာကို ဒေါ်ရစ်လုံးစိန်ကသာ ဖေဖေ့ကို တိုက်ရိုက် တိုင်လိုက်လို့ကတော့ ငါတော့ ွွတ်တစ်စကီးပဲ။ ဘာဖြစ်လဲလေ။ ဖေဖေပြောနေကျ စကားထဲမှာ အခြေအနေတစ်ခု၊ ပြဿနာတစ်ခုဟာ အကျိုးအကြောင်းဆိုတာ ရှိနေပြီးသားပဲ။ ဒါဟာ ငါ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတာ ဖေဖေ့ကြောင့်ပဲ။ မဟုတ်သေးဘူး။ ဟို... ပွဲစားမကြီးကြောင့်။ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ဟိုနှစ်ကောင်ကြောင့်လား။ အာ... ရှုပ်တယ်ကွာ။ ငါ့ကြောင့်ငါ ဖြစ်တာလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်တော့မယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကြောင့်ပဲ။

“ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးတော့မယ် ကျော်စည်သူဆက်”

ငါ့အတွေးကို ဟိုကောင့်စကားက အုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ငါ နာရီကို အမြန် ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟုတ်သား။ ကျောင်းပြန်တက်တော့မှာပဲ။ ဒီနေ့ ပြစ်ဒဏ်ချိန် ၄၅ မိနစ်ဟာ အရင်တုန်းက အိမ်စာ မလုပ်လို့ ကျဖူးတဲ့ပြစ်ဒဏ်ချိန်တွေထက် တိုနေသလိုလိုပါပဲ။ နောက်နေ့တွေ ဆက်တိုက် ပြစ်ဒဏ်ခန်းဝင်ရဦးမယ့် ငါက နောက်နေ့တွေမှာ ဒီအခန်းထဲ ငါ တစ်ယောက်တည်း များလား။

“ငါက ကျောင်း နှစ်ရက်ဆက်တိုက် ပျက်တာ ခွင့်မတိုင်မီလို့ တစ်ရက်ပြစ်ဒဏ် ကျတာ။ ငါ့နာမည်က သီဟထွန်း၊ ဆယ်တန်း(စီ) အီကိုခန်းက”

ငါက တွေးရင်း မေးမလို့ လုပ်နေတုန်းမှာ သူက သူ့နာမည်ကို

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

တောင် ပြောပြီး မိတ်ဆက်သလို လုပ်နေသေးတယ်။ ဒီကိစ္စမှ မဟုတ်ပါဘူး။ တော်တော်များများသော ကိစ္စအခြေအနေ မျိုးစုံမှာ ငါက ဒီလိုပါပဲ။ ငါက တစ်ခုခုလုပ်ဖို့၊ တစ်ခုခုပြောဖို့ တွေးနေငေးနေ၊ ငါ့စိတ်ထဲ အေးအေးဆေးဆေး စာစီနေတုန်းမှာပဲ ငါ့နားမှာရှိတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီအခြေအနေကို ငါ့ကို ပြောပြီး ဖြစ်နေပြီ။

“မင်းကိုတော့ ဆယ်တန်း(ဘီ) ဘိုင်အိုအခန်းက ကျော်စည်သူဆက် ဆိုတာ သိပြီးသားမို့ မေးမနေတော့ဘူး။ နောက်တစ်ခါ တွေ့ကြရင်လည်း ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက် ကြတာပေါ့။ ငါက ကျောင်းတော့ ခဏခဏ ပျက်တတ်တယ်။ ငါ့ကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အဖေက ခဏခဏ နေမကောင်းဖြစ်တတ်တော့ အဖေအနားမှာ နေဖို့ ခွင့်ယူရတာ။ အရင်တစ်ခါတွေ ကျောင်းပျက်တုန်းကတော့ ပုံမှန် ခွင့်တိုင်ဖြစ်တယ်။ ဒီနှစ်ရက်ကတော့ ငါလည်းသတိရပေမဲ့ ခွင့်စာကို လာမပို့ဖြစ်လိုက်ဘူး။ ငါ့အမေကလည်း မအားဘူးလေ။ နေ့တိုင်း ဈေးထွက်ရတယ်”

ထူးတော့ ထူးဆန်းသား။ ငါနဲ့လည်း အရင်က တစ်ခါမှ မသိဖူး၊ မဆုံဖူးတဲ့ ငါ့ရှေ့ကတစ်ယောက်က ငါလည်း မမေးပါဘဲ၊ ငါလည်း မသိချင်ပါဘဲနဲ့ သူ့အကြောင်းတွေ ငါ့ကို ပြောပြနေတာများ တသီတတန်းကြီး။ မိသားစု အကြောင်းဆိုတာ မေးသူရှိရှိ၊ မရှိရှိ အဲဒီလို ပြောပြရတတ်တဲ့ သဘောမျိုးလား။ ဒီလိုဆို ငါ့ဖေဖေ၊ ငါ့မေမေ၊ ငါတို့ မိသားစု အကြောင်းကရော။ အာ.... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီလိုတွေ လျှောက်ပြောပစ်ရင် ငါသောက်ရှက်ကွဲကုန်မှာပေါ့။ မဟုတ်တာ၊ နေ့စမ်း။

ငါတွေ့နေ၊ ငေးနေတုန်းမှာပဲ ကျောင်းပြန်တက်တဲ့ ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အခန်း (၂)

ပရီးမီးယားလိဂ်မှာ လီဗာပူးအသင်း ချန်ပီယံဖြစ်ပြီး မကြာလှတဲ့ မိုးတစ်နေ့မှာပဲ ငါတို့မိသားစု ဒီအိမ်လေးကို ရောက်လာရတယ်။ ရောက်လာတယ်ဆိုတာထက် တကယ်တော့လည်း ပြောင်းပြေးခဲ့ရတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်မှာပါပဲ။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် သင်္ကြန်အလွန်မှာ ငါတို့ ဒီမြို့နယ်လေးရဲ့ ဒီရပ်ကွက်လေးထဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကိုးတန်းစာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်ပြီးခါစ ထင်တာပဲ။ တချို့ရက်၊ တချို့နေ့တွေကို အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး မှတ်သားထားလေ့ မရှိတော့ ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်ဆိုတာမျိုးကို ငါ့မမိမိရီမှာ ပြန်ရှာလို့ မရတတ်တော့ဘူး။ ပြောင်းခဲ့ရတာကတော့ အသေအချာပါပဲ။

ငါ မှတ်မိနေတာက နွေခေါင်ခေါင်ကြီး အဲဒီနေ့မှာ မိုးတွေ အရမ်းရွာနေခဲ့တာကိုပဲ။ နွေဘက်မှာရွာတဲ့ မိုးမို့ မိုးကြိုးပစ်သံတွေ တဒိုင်းဒိုင်းကိုလည်း ကြားနေရသေးတယ်။ ငါလား၊ မိုးကြိုးပစ်မှာကို မကြောက်ပါဘူး။ ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ယောက်တည်း အမြဲတွေးနေလေ့ရှိတဲ့ အကြောင်းက ကားတိုက်၊ ဓာတ်လိုက်၊ ရေနစ်ပြီး သေရတာထက် မိုးကြိုးပစ်ပြီး သေရတာက အတော်သက်သာမယ် ဆိုတာကိုပဲ။ ရှစ်တန်းနှစ်မှာ မိုးကြိုးပစ်ခြင်းကို သိပ္ပံဘာသာရပ်အဖြစ် မြန်မာလိုသင်ရတုန်းက သိခဲ့တယ်။ မိုးကြိုးပစ်တယ်

ဆိုတာ ဓာတ်စီးဝင်ခြင်း တစ်မျိုးပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဓာတ်စီးဝင်ပြီး မိုးကြိုးပစ်ချ လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဓာတ်စီးခံရသူဟာ သိတောင်သိလိုက်မှာ မဟုတ်တဲ့ အခိုက်အတန့်ပဲ။ ဟုတ်တယ်။ မိုးကြိုးပစ်ခံရလို့ သေတယ်ဆိုတာ အခြား သေနည်းတွေထက်စာရင် အတော်သက်သောင့်သက်သာ သေရမယ့် သဘောပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့က ပစ်နေတဲ့ မိုးကြိုးတွေကိုလည်း ငါ မကြောက် တတ်နေခဲ့ဘူး။

အဲဒီနေ့က မိုးက တစ်စီစီရွာနေသလို မေမေကလည်း မိုးနဲ့အပြိုင် တအီအီ ငိုနေခဲ့တယ်။ ‘ဘဝကို ဘယ်ကနေ ပြန်စရမလဲ မသိတော့ပါဘူး။ ငါတို့တော့ ဘဝပျက်ပါပြီ’ လို့လည်း မေမေပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်နေ သေးတယ်။ အဲဒီစကားကို မေမေက တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောနေတဲ့ပုံစံ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်းရွတ်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ခပ်တိုး တိုး ရွတ်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေတဲ့ ငါလည်း အဲဒီစကားကို ကြားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အတူတူရှိနေတဲ့ အခြားသူတွေ လည်း မေမေအသံကို ကြားနေရမှာပါပဲ။ သူ့ဘာသာသူ ရေရွတ်နေတဲ့ မေမေဟာ သူ့ပါးစပ်ကနေ အဲဒီအသံတွေ ထွက်နေတယ်ဆိုတာတောင် သိရဲ့လား မသိ။ အဲဒီလိုပဲ အထပ်ထပ် အခါခါကို ရွတ်နေတော့တာ။

ငါ မေမေကိုလှမ်းကြည့်တော့ မေမေက ငါ့ကို မကြည့်။ အုတ်စီ တစ်ထပ်အိမ် ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အိမ်ရှေ့ကနေ အိမ်နောက်ကိုလျှောက်၊ တစ်ခါ ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေ ဂျိမ်းခနဲ တွန်းဖွင့်ရင်း အိမ်ရှေ့ကို ပြန်လျှောက် နဲ့ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေသလိုမျိုးပဲ။ ငါရှိနေတာကိုရော၊ ဒီအိမ်လေးကို ပြောင်းတဲ့နေ့မို့ အိမ်ကလေးဆီအထိ မေမေနဲ့အတူပါလာတဲ့ မေမေသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကိုရော ဒီအိမ်ကလေးထဲမှာ သူနဲ့ အတူတူရှိ နေကြတယ်ဆိုတာကိုတောင် မေမေက သတိရသေးရဲ့လား မသိ။

အဲဒီနေ့က မိသားစု ပြောင်းလာကြတယ်ဆိုပေမဲ့ အိမ်အပြောင်း အရွှေ့ဝန်ဆောင်မှု လုပ်ပေးကြတဲ့ ကားကြီးနှစ်စီးက လူတွေရယ်၊ မေမေအသံ အန်တီကြီးနှစ်ယောက်ရယ်ပဲ ပါလာတာ။ ကားကြီးနှစ်စီးနဲ့ သယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ပြောင်းလာတဲ့ အိမ်ကလေးထဲမှာ နေရာချနေကြတယ်။ ဒီကို သယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာလည်း ငါတို့နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးထဲက တချို့ပစ္စည်းတွေတော့ မပါလာတော့ဘူး။ တချို့ပစ္စည်းတွေက အိမ်ကြီးထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ တချို့ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ဒီကို မသယ်လာဘဲ ရောင်းပစ်ခဲ့

တယ်။

ဖေဖေလား။

ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေက အဲဒီအချိန်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကားမောင်းပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားတယ်။ ဘယ်ကို ထွက်သွားသလဲဆိုတာ တော့ ငါလည်း မသိခဲ့။ မေးလည်း မမေးဖြစ်ခဲ့။

“ပုံကြီးချဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး သီသီရေ၊ ငါ့ဘဝကို ပုံကြီး ချုံ့ရတာ။ ဒီမြို့၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲက ဆင်နာခေါင်း ပေါက်လောက်ရှိတဲ့ ဒီအိမ်ကလေးထဲမှာ ငါတစ်သက်လုံး နေရတော့မှာလား”

ဒီတစ်ခါတော့ မေမေက တစ်ယောက်တည်း ပြောနေတာမဟုတ် တော့ဘူး။ အိမ်လေးဆီကိုပြောင်းတော့ ပါလာတဲ့ မေမေသူငယ်ချင်း အန်တီ ကြီးနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ကိုခေါ်ပြီး မေမေက ပြောနေ တာ။ မေမေဟာ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ။ မဟုတ်သေးဘူး လူကြီး တစ်ယောက်လိုပဲ။ အာ... လူကြီးတောင် ငါကြည့်ဖူးတဲ့ Ghost ရုပ်ရှင်ဇာတ် ကားတွေထဲမှာပါတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ။ မျက်လုံးနီကြီးတွေ ပြူးထားပြီး၊ ဆံပင်တွေ ရှုပ်ပွနေတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလိုလူကြီး တစ်ယောက်လို။

အန်တီကြီးတွေက မေမေ့ကို ဘာတွေပြောနေကြသလဲ ဆိုတာ တော့ ငါမသိ။ ငါ့အထင် ချောမော့နေကြတယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ။ အန်တီကြီးတွေရဲ့ တိုးလိုက် ကျယ်လိုက် အသံတွေကို အိမ်သေးသေးလေး ထဲကို ပစ္စည်းတွေထည့်ရင်း ထွက်လာတဲ့ တဒုန်းဒုန်း၊ တဒိုင်းဒိုင်း အသံတွေ ကြားကနေ ငါ ကြားနေရတယ်။

“မသာကောင်၊ မသာကောင်၊ သူ့ကြောင့် ငါတို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ”

အန်တီကြီးတွေ တားနေတဲ့ကြားက ဖေဖေရဲ့နာမည်ကို တတွတ် တွတ်ရွတ်ပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာနေတဲ့ မေမေရဲ့ အသံကိုလည်း ကြားနေရ တယ်။ မေမေဆဲနေတဲ့ စကားတွေက မိန်းမတွေသာဆဲလို့ရတဲ့ အဆဲတွေဆိုတာကို အကြိမ်ကြိမ် ကြားဖူးနေတဲ့ ငါ့ မသိစိတ်က သိနေသေး တယ်။ ဖေဖေလည်း ယောက်ျားတွေသာ ဆဲလို့ရတဲ့ ဆဲခွင့်ရှိတဲ့ အဆဲမျိုးတွေ နဲ့ ဟိုစဉ်အချိန်က မေမေ့ကို ဆဲနေတတ်တာပါပဲ။ ငါ့အတွက်တော့ မထူးဆန်း။ အဲ... အန်တီ ကြီးနှစ်ယောက်အတွက်လည်း ထူးဆန်းမယ်တော့ မထင်ပါဘူး။ အန်တီကြီး တွေဆိုတာ အရင်အိမ်ကြီးမှာနေကတည်းက

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာ နေကျပဲလေ။

ခဏနေတော့ ပရီးမီးယားလိဂ်က ဘောလုံးအသင်းတွေရဲ့ နာမည်တွေကိုလည်း မေမေက မှန်အောင်မရွတ်နိုင်ဘဲ နာမည်တပ် ဆဲနေလိုက်သေးလို့ မရယ်တတ်ပေမဲ့ ရယ်ကြည့်လိုက်ဖို့တောင် ငါ စဉ်းစားမိလိုက်သေးတယ်။ မေမေ ဆဲနေတဲ့ အသင်းတွေကိုလည်းကြည့်ဦး။ အာစင်းနစ်တဲ့။ လီဗာဘူးတဲ့။ အီဗာတန်တဲ့။ ဝက်ဖုတ်တဲ့။ ဆောက်သန်းတန်တဲ့။ ကဲ ကြည့်၊ ရယ်စရာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ မရယ်ခဲ့ပါဘူး။ မေမေရှေ့မှာမို့ ငါ မရယ်ရဲခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့ကိုက ရယ်လို့မရခဲ့တာ။ အရင်အချိန်တွေကရော... ဟင့်အင်း။

မေမေက ဖေဖေနဲ့ ပရီးမီးယားလိဂ်က အသင်းတွေကို ဆဲနေတာလည်း မပြောနဲ့။ ပရီးမီးယားလိဂ်ရဲ့ ဒီနှစ်ရာသီမှာ ဖေဖေရိုက်ချက်တွေကလည်း ပြင်းတယ်။ ဘယ်ပွဲတွေမှာ ဖေဖေ ဘယ်လိုရိုက်ချလိုက်သလဲ ဆိုတာတွေတော့ ငါမသိ။ ဒါပေမဲ့ ပရီးမီးယားလိဂ်ပွဲစဉ်တွေ တဖြည်းဖြည်း များလာလေ ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ ရန်ဖြစ်သံက တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာလေ ပါပဲ။ နောက်ဆုံး ပရီးမီးယားလိဂ် ပွဲစဉ်တွေဆုံးလို့ လီဗာပူးအသင်း ချန်ပီယံဖြစ်သွားတဲ့ အချိန်မှာတော့ သင်္ဃန်းကျွန်း မေခရိပ်မွန်ထဲက တိုက်နဲ့ခြံအကျယ်ကြီးကို ရောင်းလို့ ဒီအိမ်ကလေးဆီကို ငါတို့ပြောင်းခဲ့ရပြီ။ ဖေဖေစီးနေတဲ့ကားနဲ့ ယူဇနပလာဇာက မေမေရဲ့ အဝတ်အထည် ဖက်ရှင်ဆိုင်လေး ဒီအတိုင်းရှိနေသေးတာကိုပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမလိုလို။

“စည်သူ မင်း ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်စမ်း။ ဘောလုံးပွဲတွေနဲ့ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ။ လာမယ့်နှစ်မှာ မင်း ဆယ်တန်းတက်ရတော့မှာ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်”

ည ဆယ်တစ်နာရီခွဲတို့၊ မနက်တစ်နာရီခွဲတို့လို အချိန်တွေမှာလာ လေ့ရှိတဲ့ ဥရောပဘောလုံးပွဲတွေကို ဖေဖေကြည့်ချိန်မှာ ငါက ဖေဖေနဲ့ အတူတူ ဝင်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားတိုင်း ဖေဖေဆီက ထွက်လာတဲ့ စကားသံတွေ။ ငါ မှတ်မိနေတယ်။ မေခရိပ်မွန်မှာတုန်းက ငါ့အခန်းနဲ့ ကပ်လျက်အခန်းက ဖေဖေ ဘောလုံးပွဲကြည့်တဲ့ အခန်းပဲ။ ငါ့အခန်းထဲမှာက ကြည့်စရာတိဗီ မရှိဘူး။ လိုင်းပေါ်ကနေ ဖုန်းနဲ့ကြည့်လို့ရပေမဲ့ ဖုန်းကမြင်ရတဲ့ ပိစီညွှောက်တောက် ဘောလုံးသမားတွေကို ကြည့်ရတာ ငါ အားမရဘူး။

အဲဒီတုန်းက ငါ့ကိုသာ ဘောလုံးပွဲ မကြည့်ဖို့ပြောနေတာ။ ဖေဖေ ဘောလုံးပွဲ ဖွင့်ထားတဲ့အသံကျတော့ အကျယ်ကြီးပဲ။ ငါ့အခန်းထဲကတောင် အသံတွေ ကြားနေရတယ်။

ဘောလုံးပွဲ နောက်ခံပြောနေတဲ့သူရဲ့ အသံရယ်၊ ဘောလုံးပွဲက ဆူညံသံတွေရယ်၊ ဖေဖေရဲ့ ဆဲသံ ဆိုသံတွေရယ်။ ဖေဖေ လောင်းထားတဲ့ အသင်းအတွက် အခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဖုန်းပြောနေတဲ့အသံတွေရယ် ငါ့အခန်းထဲအထိ လျှံထွက်နေတာပါပဲ။ ငါက အဲဒီအချိန် ဖေဖေ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ဘောလုံးပွဲ မကြည့်ခိုင်းသလဲလို့ အပြင်းအထန် တွေးတယ်။ တွေးမရတဲ့အခါ မေးချင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက ဖေဖေကို စကား တစ်စွန်း တစ်စ မေးမြန်းနေတတ်တဲ့သူလည်း မဟုတ်ဘူး။

ဘောလုံးပွဲက ဆူညံနေတဲ့ အသံမျိုးစုံကြောင့် အိပ်မရတာရယ်၊ ဘောလုံးပွဲကို ကြည့်ကို ကြည့်ချင်လာတဲ့ စိတ်ရယ်၊ စိတ်နှစ်ခုထပ်ပြီး ငါ ဖေဖေအနားကို ခပ်ကုပ်ကုပ် ထွက်လာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီအချိန် မျိုးမှာ ဖေဖေလောင်းကြေး ထပ်ထားတဲ့ ဘောလုံးအသင်းကများ ရှုံးနေတာမျိုး နဲ့ကြုံရင် ဖေဖေကိုင်းထားတဲ့ ရီမုတ်တို့၊ ဘီယာဘူးခွံတို့နဲ့ ကောက်ထုတာ ကိုပါ ခံရသေးတယ်။

‘ဖေဖေတောင် ကြည့်သေးတာ။ ကျွန်တော်လည်း ကြည့်ချင်တယ်’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါတဲ့ မျက်ဝန်းမျိုးကိုတော့ ငါက ဖေဖေဆီ ပို့လွှတ်တတ်ခဲ့ တယ်ထင်ရဲ့။ အဲဒီအခါကျရင် မင်းက ငါလုပ်တာကို လိုက်လုပ်ချင် ရအောင် မင်းက ဘယ်အရွယ်မို့လဲ။ မင်းက ခွာရာချင်း တိုင်းချင်တာလားတို့၊ ခွေးဖြစ် ချင်တာလားတို့ကနေ နောက်တစ်ခါ ဘောလုံးပွဲကြည့်ချင်ရင် သတ်ပစ် မယ်ဆိုတဲ့ စကားအထိ ဖေဖေက ပြောလာခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါ့ရဲ့ အခြားသူငယ်ချင်း တချို့လည်း နိုင်ငံခြားဘောလုံးပွဲ ကြည့်ကြတာပဲ။ သူတို့ ဖေဖေတွေနဲ့ ပြဿနာတက်ကြတယ်လည်း မကြားဖူးပါဘူး။ သူတို့ ဖေဖေတွေနဲ့ ငြင်းခုံရင်းတောင် အတူတူ ကြည့်ကြတာမျိုးတွေ ငါ ကြားဖူး နေတာပဲ။ ဖေဖေကျမှ။ နားကို မလည်တော့တာ။ ဖေဖေက အဲဒီလို နားမလည်မှုတွေနဲ့လည်း ပြည့်နေတတ်သေးတယ်။ ဒါက အသေးအဖွဲ့လေး တွေ များစွာထဲက တစ်ခု။ ဖေဖေက အတော်ထူးဆန်းတယ်။ သူလုပ်တာကို ငါလိုက်လုပ်ရင် နည်းနည်းမှ မကြိုက်တတ်ပေမဲ့ အခြားကိစ္စတွေ ဘက်မှာ တော့ ငါ တောင်းဆိုကြည့်ရင် ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် ထပြီး ရိုက်လိုက်

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

မလားဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကျတော့ ဖေဖေက ခွင့်လွှတ်ချင် လွှတ်နေ တတ်ခဲ့သေးတာ။

ဒီတုန်းက ငါက ကိုးတန်းဖြေပြီးခါစ။ အိမ်ကို ကိုကျော်စွာလှိုင် ဆိုတဲ့ ဖေဖေတူ အလည်လာတယ်။ အစ်ကိုကျော်စွာက ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်။ ကိုကျော်စွာတို့က မှော်ဘီမှာနေတာ။ ကိုကျော်စွာ အိမ်ကိုလာတိုင်း အနည်းဆုံး တစ်ပတ် လောက်တော့ နေတတ်တယ်။ ကိုကျော်စွာ အိမ်ကိုရောက်ရင် ငါ့အခန်းမှာပဲ အိပ်တတ်တယ်။

“ညီလေး... ဒီည ကိုကြီးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကလပ်သွားဖို့ ချိန်း ထားတယ်။ မင်း လိုက်မလား။ လိုက်ချင်ရင် လေးလေးကို ကိုကြီးပြောပေး မယ်”

ကိုကျော်စွာက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပါပဲ။ ကလပ်ဆိုတာကိုလည်း ဘယ်နှ ကြိမ်၊ ဘယ်နှခါတွေ ရောက်ဖြစ်နေလဲတောင် မသိ။ အရင်တစ်ခါတွေ အိမ်ကိုလာရင်လည်း ညဘက် ကားတစ်စီးနဲ့ ထွက်သွားတတ်တာ။ မနက် ၃ နာရီ၊ ၄ နာရီမှ ပြန်လာတတ်တာပါပဲ။ သူပြန်ရောက်ချိန်သာ ငါ့ကို ဖုန်းဆက်နှိုးလို့ ငါက တံခါး ဖွင့်ပေးနေကျ။ ငါ့ကိုတော့ သူနဲ့လိုက်ဖို့ခေါ်တာ အဲဒီအကြိမ်ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။

ငါက ကလပ်ကို တစ်ခါမှ မသွားဖူးပေမဲ့ အိမ်ကို ကိုကျော်စွာ ရောက်တိုင်း ကလပ်အကြောင်းတွေ ငါ့ကို ပြောနေကျမို့ ငါက မျက်မှန်းနဲ့တင် ကလပ်အကြောင်းကို အတော် နှောကျနေပါပြီ။ အဲဒီတုန်းက ငါ့ကို အပြင် ခေါ်သွားဖို့ ဖေဖေကို ကိုကျော်စွာ ပြောတဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တဲ့ ငါက... ။

“အရင်လိုပဲ မိုးလင်ခါနီးမှ ပြန်ရောက်မှာမို့လား ကျော်စွာရေ။ မင်းညီတော့ ဂရုစိုက်နော်။ သင်စရာ ရှိတာတွေလည်း သင်ပေးလိုက်။ သူက မင်းသိတဲ့အတိုင်း အူတူတူ အတတနဲ့။ ဘယ်နား ပွဲတိုးတာမှ မဟုတ်တာ... ဟား ဟား”

အဲဒီတုန်းက ဖေဖေအပြောကို ငါက အံ့သြတကြီး ကြည့်နေတာ။ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားတဲ့ ငါက ဖေဖေပေးလိုက်တဲ့ မုန့်ဖိုးတွေ အထပ်လိုက်နဲ့ ကိုကျော်စွာရယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရယ်နဲ့အတူ အထပ်မြင့် ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုထဲက မီးရောင်စုံတွေရှိနေတဲ့ အခန်းကျယ်

ကြီးထဲကို ရောက်ခဲ့တယ်။ မီးတွေက အနီ၊ အပြာ၊ အဝါ၊ အစိမ်းရောင် မျိုးစုံရှိနေပေမဲ့ ထူးခြားပြီး လင်းထိန်မနေပါဘူး။ မီးတွေက အရောင်စုံရှိ နေပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နေရတာမျိုးကျတော့ လည်း မဟုတ်ဘူး။ အဝင်အဝမှာ လက်ဆောင်ရတဲ့ ဘီယာဘူးလေးကိုင်ရင်း ငါကတော့ ကိုကျော်စွာ တို့နောက်မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ပါပဲ။

အထဲမှာ ငါတို့အရွယ် လူငယ်တွေ အများကြီး။ အို.... မဟုတ် သေးဘူး၊ တချို့ဆို ငါ့ထက်ငယ်တဲ့ သူတွေတောင် ပါနေတယ်။ မိန်းကလေး တွေရော၊ ယောက်ျားလေးတွေရော အများကြီးမှအများကြီးပဲ။ အိတ်ကပ်ထဲ က ဖေဖေပေးလိုက်တဲ့ မုန့်ဖိုးတွေကိုစမ်းရင်း ဖေဖေ ဘောလုံးပွဲတွေ နိုင်နေသလားလို့ မီးရောင်ဖျူဖျူတွေကြားမှာ ငါက တွေးတယ်။ ကိုကျော်စွာတို့ ကတော့ ငါ့လို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရက် သောက်လိုက်၊ ကလိုက်။ ငါနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ခုံမှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ လာထိုင်လိုက်။ တိုးတိုးတိုးတိုး ပြောလိုက်၊ ဖက်လိုက်၊ ကလိုက်နဲ့ အတော့်ကို အလုပ်ရှုပ်နေကြတဲ့ပုံပါ။ အတော်ကနိုင်ကြသလို၊ အတော်လည်း ဖက်နိုင်ကြတဲ့ သူတွေပါပဲ။

အဲဒီ ပထမဆုံးအခေါက်မှာ ငါလား။ ဘီယာ တစ်ဘူးနဲ့ လူထူထူကြား မှာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ပါပဲ။ အဲဒီညက ဆယ်နှစ်နာရီအကျော်မှာ ကိုကျော်စွာက ကားသော့ပေးပြီး ငါ့ကို ကားထဲက စောင့်ခိုင်းတယ်။ ခဏမှတ်လို့ ကား ပါကင်က ကားထဲမှာ ဆင်းစောင့်နေတဲ့ငါဟာ ည နှစ်နာရီကျော်မှ ကားဆီ ကိုကျော်စွာတို့ ပြန်ရောက်လာတာကို တွေ့တယ်။

အဲဒီ ပထမဆုံးညက ငါတို့ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန် မနက် သုံးနာရီအထိ ဖေဖေက အိမ်ကို ပြန်မရောက်သေးဘူး။ ငါတို့ရောက်ပြီး အတော်ကြာပြီးမှ ဖေဖေက အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာတာ။ မနက်မိုးလင်းခါနီးတောင် ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုကျော်စွာက တရူးရူးနဲ့ အိပ်နေပြီ။ အတွေ့အကြုံသစ်တွေနဲ့ ငါသာ ဟိုတွေးသည်တွေး အိပ်မရသေးဘဲ အိပ်ရှေ့က ဖေဖေ တီးလိုက်တဲ့ ဘဲလ်သံကို ကြားလိုက်လို့ နောက်ဖေးခန်းက အိမ်အကူ အဒေါ်ကြီး မနိုးခင် ငါက တံခါး ထဖွင့်ပေးလိုက်တာ။ ဖေဖေ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ။ ဖေဖေ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ။ ဘာတစ်ခုမှ ငါ မမေးမိ။ ငါတို့ ကလပ်မသွားခင် မုန့်ဖိုးပေးနေတဲ့ ဖေဖေရဲ့ ညဦးပိုင်း ပုံစံနဲ့တော့ မျက်နှာပြင် အနေအထားက အတော်ကွာခြားနေတယ်။ ဖေဖေကိုယ်က အရက်နဲ့တွေ့ရပေမဲ့ ဒါဟာ ငါ

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

အတွက်တော့ ထူးဆန်းမှုတစ်ခုမှ မဟုတ်တာ။ ဖေဖေက ငါ့ကို တစ်ချက်စိုက်
ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ခပ်ယိုင်းယိုင်း အနေအထားနဲ့ သူ့အခန်းထဲကို ဝင်သွား
ခဲ့တာပါပဲ။

အဲဒီတုန်းက မေမေလား။

သူ့သူငယ်ချင်း အန်တီကြီးတွေနဲ့အတူ ငွေဆောင်ကမ်းခြေကို
သွားနေခဲ့တယ်လေ။ မေမေသွားတာ အဲဒီညက နှစ်ရက်လောက်တောင်
ရှိနေခဲ့ပြီ။

အခန်း (၃)

ဒီအိမ်ကလေးကို ရောက်တာနဲ့ ငါ့အတွက် အခက်ခဲဆုံးကိစ္စကတော့ ငါ့အကောင်လေးတွေ ကိစ္စပါပဲ။

ဒီအိမ်ကလေးက ငါတို့နေခဲ့တဲ့ မေခရိပ်မွန်က အိမ်ကြီးထဲကို ဒီအိမ်ကလေး ပစ်ထည့်ပြီး နေရာချလိုက်ရင် ဒီလို အိမ်မျိုး လေးငါးအိမ်လောက် ဟိုအိမ်ကြီးထဲမှာ အစပျောက်သွားမလားပဲ။ ဒီအိမ်လေးမှာ ခြံရံလို့ သီးသန့် မရှိနေပါဘူး။ အိမ်ရှေ့ ကွန်ကရစ်လမ်းကနေ နှစ်လှမ်းလောက် ရွှေ့လိုက်တာနဲ့ ဒီအိမ်ကလေးရဲ့ သံတံခါးကို ရောက်တယ်။ အဲဒီ သံတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ငါ့ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းလောက် လှမ်းလိုက်ရင်ပဲ အိမ်ရှေ့တံခါးကိုရောက်ပြီ။

အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်တာနဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ဘုရားစင်နဲ့ ဖွင့်ဝင်ဝင်ချင်း ဆိုဖာခုံလေးတွေ ငါးခုလောက် ချထားတဲ့နေရာက ဧည့်သည်လာရင် ထိုင်ကြရမယ့် နေရာပေါ့။ ဧည့်သည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ ဧည့်သည်။ ဒီလိုအိမ်လေးဆီကိုရော မေခရိပ်မွန်မှာ နေခဲ့တုန်းက အလည်လာတတ်တဲ့ ဧည့်သည်တွေဆိုတာက လာတတ်ပါ့မလား။ ငါ မသိ။ မေမေ ပလာဇာက ဆိုင်ကို မသွားတဲ့နေ့တွေရဲ့ တစ်နေကုန် အချိန်တွေရယ်။ အလုပ်က ပြန်လာတဲ့ ညနေအချိန်တွေကနေ ညလယ်အထိ မေမေနဲ့အတူ ဖဲချပ်

ကလေးတွေ ကစားရင်း အတူ ရှိနေတတ်ကြတဲ့ ဧည့်သည်တွေ ဆိုတာ ကရော ဒီအိမ်ကလေးရဲ့ ဧည့်သည်တွေအဖြစ် ရောက်လာကြဦးမှာလား။ ရောက်လာနိုင်ကြသေးသလား။ ငါ မတွေးတတ်။ သေချာတာက မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီအိမ်ကလေးကို မ,ယူပြီး မေခရိပ်မွန် အိမ်ကြီးထဲက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပစ်ချလိုက်ရင်တောင် စွပ်ခနဲ ချောင်ချောင်ကြီး ဝင်သွားနိုင်တာကိုး။ ဒီအိမ်ကလေးရဲ့ ဧည့်ခန်းဆိုတဲ့ ကျဉ်းကျပ်ကျပ်လေးထဲ မေမေဧည့်သည်တွေလည်း လာကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဧည့်ခန်းဆိုတာ လေး၊ ငါးခုလောက်ကို ကျော်ခွဲ ဖြတ်သန်းပြီးရင် လျှောက်လမ်းလေးရဲ့ တစ်ဖက်မှာ မေမေ အိပ်တဲ့ အိပ်ခန်းရှိတယ်။ မေမေ အိပ်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်တစ်လုံး ရှိပေမဲ့ ဒီအိမ်ကလေးကို ရောက်ကတည်းက ဖေဖေက မေမေအိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်တာ မတွေ့ရပါဘူး။ ဒီအိမ်လေးမှာ ဖေဖေရှိတဲ့ ညတွေဆိုရင် ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဒရင်းဘက်တစ်ခုချ ရင်း အိပ်ရင် အိပ်တယ်။ ညတော်တော်များများမှာတော့ ဖေဖေက အိမ်ပြန် မလာတတ်ပါဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေအိမ်မှာ ဘောလုံးပွဲကြည့်ရင်း အိပ်နေ သလား။ ငါမသိ။ ဘောလုံးပွဲတွေကိုတော့ ဒီအိမ်ကလေးကို ရောက်လာပြီး လည်း ဘုရားစင်ရှေ့က တီဗီလေးမှာ ဖေဖေက ကြည့်နေတတ်တာပါပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဘောလုံးပွဲကြည့်ရင် မေခရိပ်မွန်မှာတုန်းကလိုပဲ အသံကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်ပြီးကြည့်တတ်တဲ့ ဖေဖေက ဒီအိမ်ကို ရောက်ပြီး တစ်လ မပြည့်ခင်လောက်မှာပဲ လူကြီး လူမမာရှိတယ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းရင်းအိမ်က ဖေဖေကို တီဗီအကျယ်ကြီးမဖွင့်ဖို့ လာပြောပြီး နောက်ထပ် ဘောလုံးပွဲတွေကို ဖေဖေက အိမ်မှာကြည့်လေ့ မရှိတော့ဘူး။ ညတစ်နာရီခွဲမှ လာတတ်တဲ့ ဥရောပဘောလုံးပွဲတွေ ရှိတတ်တဲ့ ညတွေဆို ဖေဖေက အိမ်မှာ မအိပ်တတ် တော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေညမျိုးတွေပေါ့။ ကျန်တဲ့ ညတွေမှာ လည်း ဖေဖေ မရှိတာက များပါတယ်။

မေမေ အိပ်ခန်းနဲ့ကပ်လျက် အိပ်ခန်းဆိုလို့လည်း အဲဒီတစ်ခန်းပဲ ကျန်တော့တဲ့ အခန်းဟာ ငါ့ရဲ့အခန်းပဲ။ အခန်းက ဆယ်ပေပတ်လည်တော့ ရှိမလားပဲ။ ဗီရိုတစ်လုံး၊ ခုတင်တစ်လုံး နေရာချပြီးချိန်မှာ နေရာလွတ်ဆိုလို့ သိပ်တော့ မကျန်တော့ဘူး။ ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ ပြတင်းပေါက်လေးတစ် ပေါက်ရှိတယ်။ ပြတင်းတံခါးသာ တပ်ထားရင် တွန်းဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ခေါင်းရင်း ဘက်အိမ်ရဲ့ အုတ်တံတိုင်းကို တိုက်မိမှာစိုးလို့ထင်ရဲ့။ ငါ့အခန်း ပြတင်းပေါက်

ရဲ့ တံခါးကို ဘေးဘက်ကို တွန်းရွှေ့ ဖွင့်ရတဲ့ ဆလိုက်ထိုးမှန်တံခါးချပ်လေး တစ်ချပ် တပ်ထားတယ်။ ခေါင်းရင်းအိမ်နဲ့ ငါတို့အိမ်ကို ကာထားတဲ့ စည်းရိုး ရယ်၊ ငါတို့အိမ်ရယ်ကြားက အကျယ်အဝန်းဟာ လူကြီးတစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်လျှောက်ပြီး ဝင်လို့မရလောက်အောင် တကယ့် နီးနီး ကပ်ကပ် ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်လေး။

မေခရိပ်မွန်မှာတုန်းကတော့ ငါနေတဲ့အခန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကံ့ကော်ပင်တစ်ပင်ရှိမယ်။ အဲဒီ ကံ့ကော်ပင် အောက်မှာလည်း ခုံတန်းလျားလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ ခုံတန်းလျားလေးကိုလည်း အပြာရောင်ဆေးလေးတွေ အမြဲတမ်းသုတ်ထားလေ့ရှိရဲ့။ ဖေဖေ အိမ်ပြန် နောက်ကျလို့ ငါ အိပ်မရသေးတဲ့ ညတွေမှာ အဲဒီ ခုံတန်းလျားလေးမှာ ငါထိုင်လို့။ ကိုကျော်စွာ ငါ့ကိုသင်ပေးထားတဲ့ မတောက်တခေါက် ဂစ်တာ တီးကွက်လေး လေးငါးကွက်နဲ့ ဂစ်တာလေးကို ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင် ငါ ခေါက်နေတတ်တယ်။

ကံ့ကော်တွေ ပွင့်ချိန်ဆိုရင် ကံ့ကော်ရနံ့တွေဟာ ငါ့အိပ်ခန်းပြတင်း တံခါးရဲ့ ခြင်လုံဆန်ခါတွေကိုဖြတ်လို့ ငါ့အခန်းထဲထိ ရောက်လာပြီး ရနံ့တွေ က အခန်းထဲက မထွက်ဘဲ နေနေတတ်တယ်။ ကံ့ကော်ပန်း ရနံ့တွေကို ငါက ကြိုက်တယ်လို့လည်း မဟုတ်။ သူ့အနံ့ကို သေသေချာချာ သိချင်လို့ လေးငါးပွင့်လောက်ခူးပြီး ဝတ်ဆံတွေ ငါ့လက်ထဲပွတ်ခြေလို့ ရှူရှိုက်ကြည့် တော့လည်း ငါ့အတွက် ထူးထူးခြားခြား နှစ်သက်တယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက လူတချို့ဟာ ကံ့ကော်ရနံ့ကို ဘာလို့ ကြိုက်ကြတာပါလိမ့်လို့ ငါ တွေးကြည့်ဖူးပေမဲ့ အဖြေမရတာနဲ့ အဲဒီအတွေးကိုလည်း အကြာကြီး တွေးမနေဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကံ့ကော်ပန်းမှ မဟုတ်။ ငါက ဘာပန်းရနံ့ကိုမှ နှစ်နှစ်သက်သက်ကြီး ကြိုက်နေတယ်ရယ်လို့လည်း မရှိပါဘူး။ ပန်းဆိုတာ အနံ့ကို မွှေးကြည့်ဖို့လား။ သူ့အလှ သူ့အရောင်အဆင်းကို ငေးမောဖို့လား။ ငါ့အတွက်တော့ တစ်ခုမှ ဟုတ်မနေပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အခန်းကနေ လှမ်းကြည့် ရင် မြင်နေရတတ်တဲ့ ကံ့ကော်ပင်လေးနဲ့ ခုံတန်းလျား ပြာပြာလေး ရှိနေတာ ကို ငါက နှစ်သက်ခဲ့တယ်။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ရှိနေခြင်းကို ငါက သဘောကျမိတာလား။ ငါနှစ်သက်ဖို့ သူတို့ ရှိနေပေးရတာကို သဘောကျ တာလား။ အဲဒီလောက်တော့ ငါက အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး မတွေး။ ငါ့အတွက် သူတို့ ရှိနေကြတာလား။ သူတို့အတွက် ငါ ရှိနေရတာလား။ ငါ မစဉ်းစား။

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

ဒီအိမ်ကလေးမှာတော့ ခြံရဲ့ ဧရိယာထဲကို အိမ်ကလေးရဲ့ ဧရိယာ တစ်ခု တိတိကျကျ ပစ်ချထားသလိုမျိုး အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေတာမို့ ဒီအိမ် ကလေးမှာ ဘာပင်မှလည်း မရှိပါဘူး။ အပင်ရှိစရာ နေရာဆိုလို့လည်း ရှိမှ ရှိမနေတာ။ ဒီရပ်ကွက်လေးထဲကို ပြောင်းလာပြီး မကြာခင် ဆက်တိုက် ဆိုသလို မိုးတွေက ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာတော့ ငါ တအံ့တဩ ဖြစ်ရသေးတယ်။ အိမ်ရှေ့ ကွန်ကရစ်လမ်းကို မမြင်ရတော့အောင် ရေတွေနဲ့ ပြည့်လျှံသွား တယ်။ ငါတို့အိမ်လေးရယ်၊ ပြီးတော့ လမ်းထဲက တခြား အိမ်လေးတွေဟာ ရေပြင်အလယ်မှာ ပေါလောပေါ်နေကြတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အင်းလေးကန်ထဲက ရေပေါ်အိမ်တွေကိုတောင် ငါ ပြေးမြင်မိနေသေးရဲ့။ ဒါတောင် ငါတို့အိမ်လေး ထဲကို ရေတွေဝင်မလာလို့။ တချို့အိမ်တွေ အောက်ထပ်တွေဆို ရေတွေဝင် လာတာမှ ဒလဟောပဲ။ ငါတို့အိမ်လို တစ်ထပ်အိမ်လေးမျိုးသာဆိုရင် မတွေး ဝံ့စရာ။ တကယ်။ မိုးရေဖွေးဖွေးအောက်မှာ အိမ်လေးတွေဆိုတာ ဟိုနား ငုတ်စိ၊ ဒီနား ငုတ်စိ၊ မိုးတွေသာ အကြာကြီး ဆက်တိုက်ရွာနေမယ်ဆိုရင် အိမ်တွေအားလုံးဟာ ရေပြင်အောက်ကို ရောက်သွားတော့မလားပဲ။

ကွန်ကရစ်လမ်းမပေါ်မှာ စီးဆင်းပြည့်လျှံလာတဲ့ ရေတွေဟာလည်း မိုးရေတွေလို ကြည်တောက် သန့်ရှင်း မနေပါဘူး။ ညိုမည်းပုပ်နေတာများ နောက်ဖေးလမ်းကြားက အိမ်သာရေတွေကို လမ်းမပေါ်ခပ်ပြီး တင်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အဲဒီ မည်းပုပ်ပုပ် ရေတွေထဲမှာ ပလတ်စတစ် အစုတ်တွေ၊ ရေသန့်ဘူးခွံ၊ ဘီယာဘူး အခွံတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ ပေါလောမျောပါ နေကြတာ အင်းလျားကန်ထဲမှာ ရွက်လှေတွေ ပြိုင်ပွဲဝင်နေကြသလိုပါပဲ။ မိုးသာ တိတ်သွားတယ်။ အဲဒီ ညိုမည်းပုပ်နေတဲ့ ရေတွေက တော်တော်နဲ့ ပြန်ကျ မသွားပါဘူး။ နောက်တစ်နေ့ လမ်းထိပ်ကို စက်ဘီးနဲ့ ငါ ထွက်လာတော့တောင် လမ်းပေါ်မှာ အမှိုက်ပေါင်းစုံက ညစ်ပတ်ပေရေပြီး ကျန်နေခဲ့သေးတာ။ ကွန်ကရစ်လမ်း ဖွေးဖွေးအပေါ်မှာ ရွှံ့ပုပ်မြေကြီးတွေက ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် ကျန်နေခဲ့ကြသေးတာ။

ငါ့အခန်းနဲ့ မေမေအခန်းကို ကျောက်ပြားတွေနဲ့ ကာခြားထား တယ်။ ငါ ဒီအိမ်လေးကို ရောက်ခါစက အိပ်ခန်းနှစ်ခုကြားမှာ အုတ်ခဲတွေစီ ပြီး ဘီလပ်မြေနဲ့ ကိုင်ထားတာမျိုးလားလို့ ထင်ခဲ့သေးတာ။ ဒီအိမ်လေးကို သုတ်ထားတဲ့ အရောင်အတိုင်း အဲဒီ ကျောက်ပြားတွေပေါ်မှာလည်း အရောင် တူ ဆေးသားတစ်မျိုးမျိုးကို သုတ်ထားသေးတာကိုး။ နံရံမှာ ငါကြိုက်တဲ့

ဣမဏီဘောလုံးသမား အိုဇေးလ်ပုံကို ကပ်ဖို့ နံရံကို ကိုင်ကြည့်၊ ခေါက်ကြည့် တဲ့အခါ နံရံက ဂေါက်ဂေါက်ဆိုပြီး အသံမြည်မှ နံရံကို အုတ်စီထားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတာ။

နံရံကို ကျောက်ပြားနဲ့ ကပ်ထားသလိုပဲ ငါ့ခုတင်ပေါ်ကနေ ပက်လက် အနေအထားနဲ့ကြည့်ရင် ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က အကွက် အကွက်လေးတွေလို တပ်ထားတဲ့ မျက်နှာကြက်ပေါ်မှာ အရွယ်အစားမျိုးစုံနဲ့ ကြယ်ကလေးတွေ ကပ်ထားတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီအိမ်ကလေးကို ငါတို့ ပြောင်းမလာခင် အရင်နေသွားခဲ့တဲ့ လူတွေကပ်ထားခဲ့တာဖြစ်မှာ။ အဲဒီလူဟာ ငါ့အရွယ် လူတစ်ယောက်လား။ ယောက်ျားလေးတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဒီလို စိတ်ကူးယဉ် အလှအပတွေကို လုပ်လေ့ လုပ်ထရှိကြတာ မိန်းကလေးတွေပဲ ဖြစ်မှာ။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်က သူလိုချင်တာလေးတွေဝယ်ပြီး လူကြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ကပ်ခိုင်းထားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ကြယ် ကလေးတွေကို ကပ်ထားတဲ့ လက်ရာက သေသေသပ်သပ်မို့ ကလေး တစ်ယောက် လုပ်ထားတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဒီအခန်းထဲမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့အဲဒီ လူသားလေးတစ်ယောက်ကရော အခုအချိန်မှာ ဘယ်လိုအိမ်ရဲ့ ဘယ်လို အခန်းမျိုးထဲမှာ ရှိနေမှာလဲ။ သူလည်း... ငါ့လို။

ကြယ်ကလေးတွေက ဆိုဒ်စုံဆိုပေမဲ့ အရောင်ကတော့ တစ်ရောင် တည်းပဲ။ အရောင်က နေ့ဘက်မှာ ဒီအတိုင်းကြည့်ရင် စိမ်းဖန့်ဖန့်လေးတွေ လိုပဲ သာမန်ပုံစံ တွေ့ရတတ်ပေမဲ့ ညဘက် အခန်းမီးအကြာကြီး ဖွင့်ပြီးလို့ ပိတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အဲဒီကြယ်လေးတွေကနေ အစိမ်းရောင် မာကျူရီ မီးလေးတွေ တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသလိုပါပဲ။ ဒီအိမ်ကလေးကို စရောက် ကာစဉ်က မီးပိတ်အိပ်ခါနီးမှာ ငါ့မျက်စိထဲကို ဒီမာကျူရီ ကြယ်ရောင်စုံက လင်းလင်းလက်လက် တိုးဝင်လာကြတာ။ ကြယ်ကလေးတွေ ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်မှာ ရှိနေတာကို အဲဒီနေ့မှာ သတိမထားမိဘဲ၊ ညအိပ်ခါနီး မီးမှိတ်တော့မှ အရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်လက်သလို ဖြစ်နေတဲ့ ကြယ် ကလေးတွေကို ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထားနဲ့ အကြာကြီး ကြည့်ရင်း ငါ တအံ့တဩ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကြယ်ကလေးတွေကလည်း ခုတင်ပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ငါ့ကို မျက်တောင်မခတ် ငုံ့ကြည့်နေကြသလိုပါပဲ။ အဲဒီနေ့က အိမ်ကလေးကို စရောက်တဲ့နေ့မို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ မေမေနဲ့ တစ်သီးတခြား နေရာမှာ ငါ့အကြောင်းအရာ၊ ငါ့အတွေးနဲ့ စိတ်မပျော်နေတဲ့ငါ

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

ဟာ မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေကို အချိန်ကြာကြာ ငေးကြည့်ရင်း အံ့သြသလိုကနေ ကျေနပ်သလိုလို၊ ပျော်သလိုလိုတောင် ဖြစ်နေခဲ့သေးတယ်။

ကြယ်ကလေးတွေက အရွယ်စုံပဲ။ တချို့ဆို ငါ့လက်ဖဝါးလောက် တောင် ကြီးနေကြမလားပဲ။ တချို့ကျတော့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဝါးအရွယ်အစားလောက်။ နောက်ထပ်တချို့က အဲဒီထက်သေးတဲ့ အရွယ်ကလေးတွေ။ မျက်နှာကြက်ရဲ့ အပြည့်နီးပါးမှာရှိနေတဲ့ အရွယ်စုံ မာကျူရီ ကြယ်ကလေးတွေကို ငါ ရေကြည့်နေသေးတယ်။ တစ်ခု၊ နှစ်ခု၊ ဆယ့်နှစ်ခု၊ ဆယ့်သုံးခု၊ ၊ နှစ်ဆယ့်တစ်ခု၊ အာ.... ငါ မရေနိုင်တော့ဘူး။ ငါ့အထင် အခု ငါးဆယ်လောက် ရှိမလားပဲ။ ကြယ်ကြီးကြီး နှစ်ခုကြားမှာ ကြယ်သေးသေးလေး တစ်ခုရှိနေတာကို ကြည့်ရင်း ငါ သဘောကျမိသွားသေးတယ်။ ကြယ်ဖေဖေကြီး၊ ကြယ်မေမေကြီးနဲ့ ပီစီညောက်တောက် ကြယ်ကလေးလေးလို့လည်း ငါက သတ်မှတ်လိုက်သေးတယ်။ ဒီကြယ်ကလေးတွေကို ဒီမျက်နှာကြက်မှာ ကပ်ခဲ့တဲ့သူရဲ့ စိတ်ကူးကိုလည်း ငါ လျှောက်တွေး မိနေသေးတယ်။ အတော် စိတ်ကူးကောင်းတဲ့သူပဲ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကနေ ပြောင်းသွားတုန်းက ဒီကြယ်ကလေးတွေကို ဘာလို့ ဖြုတ်မယူသွားတာပါလိမ့်။ ဒီကြယ်ကလေးတွေက တစ်ခါ ကပ်ထားပြီးရင်ရော ခွာယူလို့ မရတော့ဘူးလား။ အဲဒီညက ကြယ်ကလေးတွေအကြောင်း တွေးရင်း ဘယ်အချိန်မှာ ငါ အိပ်ပျော်သွားသလဲတော့မသိ။ ငါ မနက်ခင်းနိုးတော့ သတိတရ ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ညကတွေ့ခဲ့၊ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့၊ နှစ်သက်ခဲ့ရတဲ့ ကြယ်ကလေးတွေနဲ့ မတူတော့ဘဲ စိမ်းဖန့်ဖန့်၊ မွဲခြောက်ခြောက် အရောင်အဆင်းနဲ့ ကြယ်ကလေးတွေက မှေးမှိန်ဖျော့တော့လို့။ နေ့ဘက် ပြန်ရောက်လာလို့ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေ မရှိတော့သလိုမျိုးပဲ။ ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ ကျတော့ ရှိတော့ရှိနေသား။ မြင်တော့ မြင်နေရသား။ ဒါပေမဲ့ ငါ ညက ကြည့်ခဲ့သလို မာကျူရီ စိမ်းစိမ်း အရောင်လေးတွေမျိုးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ သူတို့ ဘယ်အချိန်ထိ အရောင်လက်နေကြပြီး ဘယ်အချိန်မှာ အရောင်ပြန်ပြောင်းသွားကြသလဲ ငါမသိလိုက်။ နေ့ဘက်ဆိုတာမျိုးက ကြယ်ကလေးတွေရဲ့ အိပ်စက်ချိန်များလား။ ငါမသိ။

တစ်သမတ်တည်း မတည်ရှိနေကြတဲ့ အရာမှန်သမျှဟာ မာယာများကြတယ်လို့ သတ်မှတ်ရပါသတဲ့။ ငါ ကြားဖူးခဲ့တာ။ ပုံမှန်ဖြစ်တည်နေကျ

အရာဝတ္ထု၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ တစ်သမတ်တည်း ပုံသေသတ်မှတ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် မာယာများ တယ်လို့ ခေါ်ပါသတဲ့။ ဒါဆို ဒီကြယ်လေးတွေက မာယာများကြသူတွေပေါ့။ လိုတစ်မျိုး၊ မလိုတစ်မျိုးနဲ့ အလင်းရောင် ပေးလိုက်၊ မပေးလိုက် မာယာများ ကြသူတွေပေါ့။ အလင်းရောင်ကို ပေးချင်တဲ့အချိန်ပေးပြီး၊ မပေးချင်ကြတဲ့ အချိန် မပေးကြတဲ့ တကယ့် မာယာရှင်လေးတွေပေါ့။

မေခရိပ်မွန်က အိမ်ကြီးထဲမှာနေရင်းကနေ၊ ဒီအိမ်ကလေးဆီကို ရောက်လာကြတဲ့ ငါတို့မိသားစုကလည်း တစ်သမတ်တည်း မနေနိုင်ကြတဲ့ သူတွေဆိုတော့ မာယာများတဲ့ မိသားစုပေါ့။ မာယာများတဲ့ ဖေဖေ၊ မာယာ များတဲ့ မေမေ။ ဒါဆို ငါကရော မာယာများတဲ့ ငါပေါ့။ ဟာဟ...။ မာယာများ တဲ့ ငါပေါ့။ မှတ်တောင် ထားရဦးမယ်။ မာယာများတဲ့ငါ။

ခုတင်ပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ ဟိုတွေး ဒီတွေး ရောက်တတ်ရာရာ ဖြစ်နေတဲ့ ငါ့နားထဲကို “ကျွီ... ကျွီ... ကျွီ...” ဆိုတဲ့ အသံတွေကြားမှ ငါ့အခန်းထောင့် ဗီရိဘေးမှာ စုပြုံချထားတဲ့ သံလှောင်အိမ်လေးတွေဆီကို ငါ့အကြည့်က ရောက်မိတော့တယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူတို့လေးတွေကိုလည်း ဒီအိမ်ကလေးအထိ ငါရအောင် ခေါ်လာခဲ့တယ်။ လှောင်အိမ်လေးတွေထဲ ထည့်ထားတဲ့ သူတို့လေးတွေကို ကားပေါ်တင်ပြီး သယ်ခဲ့တာဆိုတော့ ခေါ်လာခဲ့တယ် ဆိုတာထက် သယ်လာခဲ့တယ်ဆိုရင် ပိုမှန်မလားပါပဲ။ သူတို့လေးတွေကလည်း ငါတို့လို ပြောင်းပြေးခဲ့ရတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

“စည်သူရေ... နင့်အကောင်တွေကို ကျော်စွဲကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးပစ်ခဲ့လိုက်တော့။ တောင်ဒဂုံက ဆင်နားရွက်လောက်ရှိမှယုံ နင့်အိပ်ခန်းထဲမှာ ဒီအကောင်တွေ အကုန်ထည့်ထား ရင် နင့်အိပ်စရာတောင် နေရာမကျန်ဘူးဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုကျွေးရ မယ့် အစာတွေက ဒီအိမ်မှာလို အလွယ်တကူ ထွက်ဝယ်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ နင့်အကောင်တွေက သောက်လုပ်က ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့၊ သောက်ဆံက ကုန်ဦး မယ်။ သူများသာ ပေးပစ်လိုက်တော့”

အဲဒီတုန်းက မေမေ ငါ့ကိုပြောလာတော့ ငါက မေမေ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့ပေမဲ့ ငါ့ပုံစံက ဒီအကောင်လေးတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးချင်ခဲ့ တာကိုတော့ မေမေက သိသွားပုံရရဲ့။ နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီစကားကို ထပ်ပြီး မပြောတော့ဘူး။ မေမေ ထပ်ပြောလည်း ငါက နားထောင်ဖို့ အစီအစဉ်

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

မရှိပါဘူး။ ဒီအကောင်လေးတွေကလွဲရင် ငါ့ဘဝကို အပျင်းပြေအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူဆိုလို့ ဒီလောကမှာ ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။

ဒီအကောင်လေးတွေ။

ဟုတ်တယ်။ ငါ ခုနစ်တန်း ကျောင်းသားအရွယ်ကတည်းက ငါနဲ့ အတူတူရှိနေကြတဲ့ အကောင်လေးတွေ။ ငါ ခုနစ်တန်း မရောက်ခင်ကတော့ ဒီအကောင်တွေ အကုန်မရှိသေးပါဘူး။ ဟမ်းစတားလိုခေါ်တဲ့ ကြွက်လိုလို ဖြူဆုတ်ဆုတ် ညှိတိုတို အကောင်လေးတွေပဲ မွေးဖူးတာပါ။ အဲဒီအကောင် လေးတွေကို မွေးဖို့ကလည်း ကိုကျော်စွာပဲ အကြံပေးတာ၊ အကောင်လေး တွေကိုလည်း ကိုကျော်စွာပဲ အိမ်ကို ယူလာတာ။

“ညီလေးက တစ်ယောက်တည်း နေတာများတော့ ပျင်းစရာကြီး။ ကြာရင် ဆိုက်ကို ဖောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီအကောင်လေးတွေရှိရင် မပျင်းရ တော့ဘူးပေါ့။ သူတို့ကို အစာကျွေးရင်း သူတို့ကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရင်း သူတို့ ကစားတာကိုကြည့်ရင်း မပျင်းတော့ဘူးပေါ့”

မေမေရော ဖေဖေရော အိမ်မှာ မရှိဘဲ ဖေဖေက တစ်နေရာ၊ မေမေက တစ်နေရာ ခရီးထွက်နေကြတဲ့ အချိန်တစ်ခုမှာ ကိုကျော်စွာက အိမ်မှာလာနေရင်း ဟမ်းစတားလေးတွေကို ပေးပြီးပြောခဲ့တာ။ အဲဒီအချိန်က ငါက ခြောက်တန်းကျောင်းသား။ ဟမ်းစတားလေးတွေ အိမ်ကို ရောက်လာ တုန်းက နှစ်ကောင်တည်းပဲ။ အရွယ်ကြီးကြီးနဲ့ အရောင်ခပ်ညိုညိုရှိတဲ့ အထီးရယ်၊ သူ့ထက်အရွယ်ငယ်ပြီး အရောင်က ဖြူဆွတ်နေအောင်ရှိတဲ့ အမရယ်။

သူတို့ နှစ်ကောင်ရောက်လာကြပြီး ပထမပိုင်း အချိန်တွေတုန်း ကတော့ ငါ့စိတ်ထဲ သဘောကျသလိုလို ရှိလိုက်သေးတယ်။ သူတို့ နှစ်ကောင် ဆိုသည်မှာလည်း ကမြင်းကြောက အတော်ထနိုင်ကြတဲ့ အကောင်တွေ။ အထီးနဲ့အမမှာ အမက ပိုလို့တောင် ဆတ်စလူး ခါနိုင် သလားပဲ။ သူတို့နှစ်ကောင်ကို ထည့်ထားတဲ့ ဆန်ခါကွက်လို ရက်ထားတဲ့ လှောင်အိမ်ထဲမှာလည်း သူတို့ပြေးစရာ၊ ဆော့စရာကရှိတော့ သူတို့ နှစ်ကောင်ဆိုတာ ဆူညံနေအောင် ပြေးကြ ဆော့ကြတော့တာပဲ။ ငါ အိပ်ချင် တဲ့အချိန် ခုတင်ပေါ်ကနေတောင် သူတို့ဆော့သံတွေကို ကြားနေရတာမို့ ငါ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တဲ့အခါ လက်ထဲမှာစားနေတဲ့ အစားအစာ တစ်ခုခုနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာမှမရှိရင်လည်း ဖက်ခေါင်းအုံးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့

လှောင်အိမ်လေးဆီကို ပိတ်ပစ်ထည့်လိုက်မှ ငြိမ်သွားကြတဲ့ အကောင်တွေ။ တစ်ခါတလေလည်း သူတို့လှောင်အိမ်ကို ဘောလုံးတစ်လုံးလို ကန်ထည့်လိုက်မှ ဆော့တာကို ရပ်ကြတဲ့အကောင်တွေ။ ကိုကျော်စွာကို အဲဒီအကြောင်းပြောပြဖြစ်တော့ 'ညီလေးကလဲ ကိုကြီးက ညီလေး မပျင်းအောင် ဒီအကောင်လေးတွေကို ပေးထားပါတယ်ဆိုမှ၊ ညီလေးက အပျင်းမပြေဘဲ နှိပ်စက်နေသေးတာကိုး' လို့ပြောတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ငါမှ ကြည့်မရတဲ့ အချိန်တွေ ဖြစ်နေတာကို။

ပြီးတော့ ငါက သူတို့ကို အမြဲတမ်း ကြည့်မရနေတာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်ခါတလေ ငါပျင်းရင်လည်း၊ ငါစိတ်ပါရင်လည်း သူတို့ လှောင်အိမ်နားသွားပြီး သူတို့ကို ကြည့်နေတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ရေလေး၊ အစာလေးတွေလည်း ထည့်ပေးပါတယ်။ အမြဲတော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ ငါ စိတ်ပါတဲ့အခါ ထည့်တာပေါ့။ ဒီလောက်ကိုတောင် ကိုကျော်စွာက နှိပ်စက်တယ်လို့ ထင်နေသေးတာလား မသိ။ ငါ ငယ်ငယ် နှစ်တန်း ကျောင်းသားလောက်က အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ကြောင်မကြီးက ကြောင်သားပေါက်လေးတွေ လေးကောင်ပေါက်နေတာကို ငါမြင်တော့ ငါ့စိတ်က ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်အောင် အသည်းယားလာတာနဲ့ မေမေတို့ လူကြီးတွေအလစ်မှာ ကြောင်လေးတွေကို လည်ပင်းကကိုင်ပြီး ဗျစ်ဗျစ်နဲ့ ညှစ်ထည့်လိုက်တာ ကြောင်လေးတွေလည်း လျှာကလေးတွေ ထွက်ပြီး ငြိမ်ကျသွားတော့တာပဲ။ မေမေတို့က ကြောင်သေလေးတွေကို မြင်သွားတဲ့အခါမှာ တခြားအိမ်က ကြောင်တစ်ကောင် လာကိုက်သတ်သွားတယ်လို့ပဲ ထင်နေကြတာ။ ငါလည်း အစက ငါလုပ်လိုက်တာလို့ ပြောဦးမလို့ပါပဲ။ ကြောင်ကလေး လေးကောင်ဆိုတာ ကြောင်ခုတင်ဆိုလား၊ သူတို့ရှိရင် စီးပွားက ဒီရေအလား တက်တာဆိုလား။ မေမေက ပြောပြောပြီး လာကိုက်တဲ့ ကြောင်ကိုတွေ့ရင် သတ်မယ် ဖြတ်မယ် လုပ်နေတာမို့ ငါ လုပ်လိုက်လို့ ကြောင်လေးတွေ သေသွားခဲ့တာကို ငါ မပြောဖြစ်ခဲ့တော့ဘူး။ အဲဒီအကြောင်းကို ကိုကျော်စွာ မသိတာတောင် ငါက ဒီဟမ်းစတားလေးတွေကို လုပ်တဲ့အဆင့်ကို နှိပ်စက်တယ်ဖြစ်ရသေးတယ်။ အံ့ဩပါ။ သိများသိရင် ငါ့ကို ဘာပြောမလဲ တောင်မသိ။

ကိုကျော်စွာ စပြီးပေးခါစက ဟမ်းစတားလေးက နှစ်ကောင်တည်းပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် ဘယ်နှလမှ မကြာပါဘူး။ ဟမ်းစတား အမလေးက တစ်နေ့တခြား ဗိုက်ပူသထက် ပူလာပြီး နောက်ထပ်

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

ဟမ်းစတား ပေါက်စလေးတွေကို မွေးတော့တာပါ။ သူတို့လေးတွေက ကြီးလာတော့ တစ်ခါ လှောင်အိမ်လေးတစ်ခု ထပ်ဝယ်ရပြန်တယ်။ အဲဒီ လှောင်အိမ်ထဲက အကောင်လေးတွေကလည်း ဘာမှကို မကြာလိုက်တာ။ နောက်ထပ် ဟမ်းစတားအကောင် သေးသေးလေးတွေ ထပ်မွေးကြ ပြန်တာပါ။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ထပ် လှောင်အိမ်လေးတွေ ထပ်ဝယ်ရပြန်တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကြောင်ကလေးတွေကို ဗျစ်ဗျစ်မြည်အောင် ညှစ်သတ်လိုက် သလိုမျိုးကျတော့ ငါက အဲဒီခြောက်တန်းအရွယ်မှာ မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ သူတို့ ရှိနေကြတာ တစ်ခါတရံတော့လည်း ငါ့အတွက် အပျင်းပြေတယ်လေ။

ပြီးတော့ သူများတွေကိုလည်း မပေးချင်တာနဲ့ လှောင်အိမ်လေး တွေပဲ ငါ့မုန့်ဖိုးထဲကနေ ဝယ်နေရတော့တယ်။ ကြာတော့ ငါ စိတ်ညစ်လာ တယ်။ သူတို့အတွက် အစာဘူးက တစ်ခါဝယ်ထားရင် အကြာကြီး ကျွေးရ တာမို့ ပြဿနာမရှိပေမဲ့ လှောင်အိမ်လေးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဒီလိုပဲ ထပ်ဝယ်နေရမယ်ဆိုရင် ငါ့အတွက် အဆင်မပြေတော့ဘူး။ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဟမ်းစတား နှစ်ကောင်ကနေ သူက ထပ်မွေးလိုက်၊ ကြီးလာ။ အဲဒီ အကောင်က ထပ်မွေးလိုက်နဲ့ ငါ့အခန်းမှာလည်း ဟမ်းစတားလှောင်အိမ်က ခြောက်ခုလား၊ ခုနစ်ခုလားတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ငါ အတွေးတစ်ခု ထပ်ရသွားတယ်။

ငါ ခုနစ်တန်းဖြေပြီးတဲ့နှစ်မှာ Milk Snakeဆိုတဲ့ မြွေလေးတွေစမွေး တယ်။ အဲဒီမြွေလေးတွေက အရုပ်မြွေလေးတွေလိုပါပဲ။ အနီ၊ အဖြူ၊ အနက် သုံးရောင်ခြယ်နဲ့ အသည်းယားစရာကောင်းတဲ့ မြွေလေးနှစ်ကောင်ကို ငါမွေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါကျောင်းတက်နေတဲ့ ဗဟန်း အ.ထ.က ၂ က သူငယ်ချင်းရဲ့ဆိုင်က အဲဒီလို တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံရောင်းတဲ့ဆိုင်ဆိုတော့ ငါတစ်ခါ ရောက်ဖူးသွားတာနဲ့ ဒီမြွေလေးနှစ်ကောင်ကိုမွေးဖို့ ငါ စဉ်းစား လိုက်တာပဲ။ အဲဒီ မြွေလေးတွေ မွေးတော့ ဖေဖေက ဘာမှမပြောပေမဲ့ မေမေကတော့ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်သေးတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီ အကောင်တွေကို ထားတဲ့ လှောင်အိမ်ကို အခန်းထဲကနေ အပြင်ကို လုံးဝ မယူခဲ့နဲ့ဆိုတဲ့ အမိန့်နဲ့ ငါ့အခန်းထဲမှာပဲ ဒီကောင်လေးတွေ နေခွင့်ရသွားကြတော့တယ်။ မေမေက ပြောသာ ပြောတာပါ။ ငါ့အခန်းထဲလည်း ဘယ်တုန်းက ဝင်ဖူးတာ မှတ်လို့။ ငါ့အခန်းထဲက စောင်တွေ၊ အိပ်ရာခင်းတွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေ မလျှော်တာကြာလို့ နံစော်လာရင် ငါက အိမ်အကူ အဒေါ်ကြီးကို

လျှော်ခိုင်းလိုက်တာပဲ။ တစ်ခါတလေ ငါမပြောဖြစ်ရင် ဖြစ်စေ၊ အဒေါ်ကြီးက မေ့နေရင်ဖြစ်စေ ငါ့အခန်းထဲက အသုံးအဆောင်တွေဆိုတာ ချဉ်စော် ပုပ်စော်ကို နံနေတာပဲ ဥစ္စာ။ အဲဒီတော့ မေမေ အခန်းထဲကို မဝင်လာသရွေ့ မမြင်ရတော့တဲ့ ငါ့အကောင်လေးတွေကိုလည်း မေမေက နောက်ပိုင်းမှာ သတိတရလုပ်ပြီး မဆူနေတတ်တော့ပါဘူး။ မေမေက လုံးဝ မေ့သွားတာ မျိုးတောင် ဖြစ်နိုင်သေးတာ။

အဲဒီတုန်းက ငါက ဒီ Milk Snake လေးတွေထက် Coral Snake လို အဆိပ်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ မြွေလေးတွေကို မွေးချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဖေဖေက ဒီ Coral Snake လို အဆိပ်ရှိတဲ့မြွေတွေကိုတော့ သား ဆယ်တန်း အောင်ပြီးလောက်မှ မွေးပါဆိုတာနဲ့ Milk Snake လေးတွေပဲ မွေးဖြစ်သွား တာ။ အနီ၊ အနက်၊ အဖြူ သုံးရောင်ခြယ် မြွေလေးနှစ်ကောင်ကိုလည်း သူတို့အတွက် သီးသန့်လှောင်အိမ်လေး တစ်လုံးနဲ့မွေးရတာ။ လှောင်အိမ် ထဲမှာ သစ်ကိုင်းခြောက်လေးတွေလည်း ပါတယ်။ ဒီနှစ်ကောင်က သောက် ပျင်းလေးတွေပါ။ အားအားရှိ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်တွေကို သစ်ကိုင်းခြောက်မှာ ပတ်လိမ်ထားပြီး သစ်ကိုင်းခြောက်လေးတွေမှာ တွဲလဲခိုလို့ လျှာလေးတွေ တစ်လစ်ထုတ်နေ တတ်တာပဲရှိတာ။ သူတို့က ငါဝယ်တုန်းက တစ်ကောင်ကို တစ်ပေလောက်ပဲ ရှည်တာ။ ကြီးလာရင်တော့ တစ်ကောင်ကို သုံးပေလောက် အထိ ရှည်တယ်ဆိုပဲ။ တစ်ခုရှိတာက သူတို့က နောက်ထပ် အကောင်ပေါက် လေးတွေ ထပ်မပေါက်ဘူးဆိုလို့ တော်သေးတာ။ အကောင်ပေါက်ဖို့ မျိုးစပ်ရတယ်ဆိုလား။ အကောင်ပေါက်တွေကိုလည်း ဒီမှာ ဖောက်တာမဟုတ် ဘဲ ထိုင်းကိုမှာရတယ်ဆိုလား။ ငါ့ကို ငါ့သူငယ်ချင်း ဖေဖေကတော့ ရှင်းပြနေ သေးတယ်။ ငါမွေးချင်တဲ့ Coral Snake လို မြွေလေးတွေဆိုတာကလည်း ဒီမှာ ဝယ်လို့တောင် ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ မွေးချင်ရင်တောင် ဘန်ကောက်ကို မှာပြီး မွေးရမှာ။ တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ငါလည်း ဝယ်မမွေးနိုင်သေး ပါဘူး။ ဒီ Milk Snake နှစ်ကောင်အတွက်ဖိုးတောင် ဖေဖေဆီကရော မေမေ ဆီကရော နှစ်ခါ သုံးခါခွဲပြီး မနည်းတောင်းယူထားရတာပါ။ နှစ်ကောင်ကို အဲဒီတုန်းကတည်းက နှစ်သိန်းနီးပါး ပေးရတာကိုး။ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်နေတာ က ဒီနှစ်ကောင်အတွက် ငါ အချိန်တော်တော်ကြာ ငါ့မုန့်ဖိုးတွေ ငါ မသုံး လိုက်ရဘူး ဆိုတာပါ။

မြွေလေးတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးက သူတို့စားတဲ့

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

အစာတွေပါပဲ။ သူတို့ကို တစ်ပတ်မှတစ်ခါပဲ အစာကျွေးရင်ရတယ်။ ဟို ဂျလွတ် ပလွတ်၊ ဂျလုံး ပလုံး ဟမ်းစတားတွေလို အားအားရှိ အစာတောင်း နေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ အစာလေးတွေက ကြွက်သားပေါက် သေးသေးလေးတွေပဲ။ အဲဒီ ကြွက်သားပေါက် သေးသေးလေးတွေကို ယူဇနပလာဇာဘေးက တိရစ္ဆာန်လေးတွေရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ မေးဝယ်ရင် ရတယ်တဲ့။ ယူဇနပလာဇာဆိုတာ မေမေ ဖက်ရှင်ဆိုင်ရှိတဲ့နေရာမို့ တစ်ခါ တလေ ငါ ရောက်ဖူးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ ကြွက်ပေါက်စလေးတွေ သွားဝယ်ဖို့အထိလည်း အဲဒီအချိန်က ငါ့အတွက် အဆင်မပြေသလို၊ သွားဝယ်ဖို့လည်း ငါက အစီအစဉ် မရှိပါဘူး။ ကြွက်ပေါက်စလေးတွေလိုပဲ ငါ့ဆီမှာ ဟမ်းစတား ပေါက်စလေးတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ ဥစ္စာ။

ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက မြွေလေးတွေကို အစာကျွေးတော့ ငါ တော်တော် ရင်ခုန်ရသေးတာကို သတိရတယ်။ ငါက နောက်ဖေး ထမင်းစား ခန်းထဲက တူလေးနှစ်ချောင်းကိုယူ၊ ဟမ်းစတား လှောင်အိမ်ထဲက အသေး ဆုံး ပေါက်ခါစ ဟမ်းစတားလေး တစ်ကောင်ကို တူလေးနှစ်ချောင်းနဲ့ အစားအစာ တစ်ခုခု ညှပ်သလိုယူလိုက်တော့ တူကြားမှာ တွန့်လိမ်ပြီး ရွစ်ရွစ်ပါလာတဲ့ ဟမ်းစတား အပေါက်လေးကိုကြည့်ပြီး သူ့မေမေ ဟမ်းစတားမကြီးက လှောင်အိမ်ထဲကနေ တကွီကွီနဲ့ အော်နေသေးတာ။ ပြီးမှ ငါက တူနဲ့ညှပ်ထားတဲ့ ဟမ်းစတား ကောင်လေးကို မြွေလေးတွေ လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာ။ မြွေလေး နှစ်ကောင်အတွက် တစ်ပတ်မှ ဟမ်းစတား ပေါက်လေး နှစ်ကောင်ပဲလိုတယ်။ ဟမ်းစတားပေါက်စလေးတွေ မရှိနိုင်တဲ့ အခါမျိုးမှသာ ငါက မြွေလေးတွေအစာအတွက် ခေါင်းစားရတာ။

“Rose Hair Tarantular လို့ခေါ်တဲ့ ပင့်ကူတွေကမှ မိုက်တာ ဟေ့ကောင်ရ။ ဒီကောင်တွေက အဆိပ် ရှိတယ်။ အကောင်ကြီးတစ်ကောင် ဆိုရင် ငါးနှစ်သားကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဝါးလောက်ရှိတယ်။ သူတို့ လည်း အခု မင်းမွေးထားတဲ့ Milk Snake တွေလိုပဲ တစ်ပတ်မှ တစ်ခါပဲ အစာကျွေးရတာ။ ကျွေးရတဲ့ အစာကလည်း မြွေလေးတွေလိုပဲ ကြွက်ပေါက် စကလေးတွေကိုပဲ စားတာ”

အဲဒီစကားကို ငါကြားတော့ ငါ ကိုးတန်းကျောင်းသား ဖြစ်နေပြီ။ တိတိကျကျ ပြောရရင် မနှစ်က ဒီလို အချိန် လောက်ကပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ငါက Milk Snake နှစ်ကောင်ကို မွေးရတာ စိတ်ကုန်လာတဲ့အချိန်။ Milk

Snake လေးတွေက မွေးလာတာသာ အချိန်တွေ အကြာကြီးဖြစ်လာတယ်။ ဒီအတိုင်းက ဒီအတိုင်းပဲ။ ဘာမှလည်း ကြီးမလာဘူး။ သေချာကြည့်ရင် မြွေအရေခွံလေးတွေက ရှုံ့တွတွ မွဲခြောက်ခြောက်တောင် ဖြစ်လာသလိုပါပဲ။ သူငယ်ချင်း တချို့ကတော့ အခန်းထဲမှာ အကြာကြီး ပိတ်လှောင်ထားလို့ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတဲ့သူကပြော၊ အစာကျွေးတာ မမှန်လို့ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တဲ့ သူက ထင်နဲ့။ တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ ပြောကြတာပါပဲ။ ငါက မြွေလေးတွေ ကို ကြွက်ပေါက်စလေးတွေ မကျွေးဘဲ ဟမ်းစတားပေါက်စလေးတွေ ကျွေးတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူငယ်ချင်းကိုမှ မပြောဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး ငါတို့အိမ်ကို ခဏခဏလာပြီး ငါ့အခန်းထဲမှာ ငါနဲ့အတူတူ အိပ်လေ့ရှိတဲ့ ကိုကျော်စွာတောင် မြွေလေးတွေကို ငါက ဟမ်းစတားလေးတွေ ကျွေးတယ် ဆိုတာကို မသိဘူး။ ငါက သူရှိနေတဲ့ရက်မှာ မြွေလေးတွေ အစာကျွေး ရက်ဆိုရင်တောင် ကိုကျော်စွာ မသိအောင်ပဲ ငါကကျွေးတာ။

စောစောက Rose Hair Tarantular ပင့်ကူလေးတွေကို စိတ်ဝင်စား ပြီးကတည်းက ငါက ဘယ်လို မွေးရင် ကောင်းမလဲလို့ တွေးမိနေတော့တာ။ မြွေနှစ်ကောင် ရှိနေတာကို ပင့်ကူထပ်မွေးတယ်ဆိုရင်လည်း မေမေနဲ့က အဆင်မပြေ ဖြစ်တော့မယ်။ မေမေ မသိအောင် ပင့်ကူလေးတွေ ထပ်ဝယ် မွေးထားရင်ရော မရနိုင်ဘူးလားလို့ ငါတွေးမိသေးတယ်။ ငါ့မှာ အဲဒီတုန်းက ပင့်ကူဝယ်စရာ ပိုက်ဆံရှိပေမဲ့ ဒီမြွေနှစ်ကောင်ကိုပဲ အလိုလိုနေရင်း ကြည့်မရ ဖြစ်နေတာ။ ပင့်ကူကိုပဲ စိတ်ကစွဲနေတော့ ဒီမြွေနှစ်ကောင်ကို ကြာတော့ ဘယ်လိုမှ မကြည့်ချင်တော့တာ။ နောက်ဖေးခြံတံခါးလေး ဖွင့်ပြီး သွားလွှင့် ပစ်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိသေးပေမဲ့လည်း မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဟိုဒီလျှောက်စဉ်းစားရင်း သူတို့ကို အစာကျွေးဖို့ နှစ်ပတ်သုံးပတ်ကျော် မေ့လာတော့ မြွေနှစ်ကောင်ထဲက တစ်ကောင်က သေသွားတယ်။ အဲဒီတော့ အကြံရသွားပြီဖြစ်တဲ့ငါက နောက်တစ်ကောင်ကို အစာမကျွေးဘဲ ပစ်ထား လိုက်တာ နောက်တစ်ကောင်လည်း မကြာပါဘူး။ သေသွားတာပါပဲ။ အဲဒီ တော့မှ ငါက Rose Hair Tarantular လို့ခေါ်တဲ့ ပင့်ကူလေးတွေကိုမွေးဖို့ အတွက် အခွင့်အရေး ရသွားတော့တာ။ မြွေလေးတွေ မရှိတော့တာမို့ ပင့်ကူလေးတွေ မွေးချင်တယ်လို့ ဖေဖေရဲ့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြောလိုက် တာပါပဲ။ ဘောလုံးပွဲနိုင်ထားတဲ့ အချိန်အခါမျိုးဆိုရင် ဖေဖေက နှစ်ခါ ပြောစရာမှ မလိုတာ။ ပြီးတော့ ဖေဖေက ငါမွေးထားတဲ့ အကောင်တွေ

ငါ့အခန်း မျက်နှာကြက်က ကြယ်ကလေးတွေ

ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး ပြောမနေပါဘူး။ မွေးချင်မွေး၊ မမွေးချင်နေပဲ။

ဒီပင့်ကူတွေ အစာစားတာကမှ တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ။ သူတို့ကိုလည်း တစ်ပတ်မှ တစ်ခါပဲ ကျွေးရတာပါ။ သူတို့ ငါ့အခန်းထဲကို ရောက်လာတော့ ဟိုမြွေနှစ်ကောင်နေသွားတဲ့ လှောင်အိမ်နေရာမှာပဲ ပင့်ကူနှစ်ကောင်ရဲ့ လှောင်အိမ်ကိုထားတယ်။ ပင့်ကူအရောင်က အနက်လည်းမဟုတ်၊ အညိုစစ်စစ်ကြီးလည်း မဟုတ်ဘဲ နက်မှာလိုလို၊ ညိုမှာလိုလိုနဲ့ ခပ်မှောင်မှောင် အကောင်တွေပါ။ သူတို့ နှစ်ကောင်က ငါးနှစ်သား ကလေးတစ်ယောက် လက်ကလေး ဖြန့်ကားထားသလောက် အရွယ်အစားရှိတယ်။ သူတို့နှစ်ကောင်က ဟိုမြွေနှစ်ကောင်လို သောက်ပျင်း နှစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဟိုမြွေနှစ်ကောင်လို အားအားရှိ သစ်ကိုင်းမှာကပ်ပြီး အသေကောင်တွေလို ငြိမ်နေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကိုထားတဲ့ သံလှောင်အိမ် နံရံတွေကို တဂျစ်ဂျစ်နဲ့ ကုတ်တွယ်ပြီး တက်နေကြတဲ့ အကောင်တွေ။ သူတို့က လူကို ကိုက်မိရင် လူ့အသားဟာ နှစ်ဆလောက် ဖြစ်အောင် ရောင်ကင်းသွားတတ်တယ်။ ဥပမာ လက်ညှိုးကို ပင့်ကူကိုက်မိရင် လက်ညှိုးဟာ ခြေမလောက်ကြီးသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါမျိုး။ သူတို့အဆိပ်က လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်သွားလို့ကတော့ ဆေးခန်းမရောက်ဘဲ၊ အဆိပ်ဖြေဆေး တစ်မျိုးမျိုး ပြန်မထိုးဘဲ ပြန်ကောင်းသွားနိုင်ဖို့ မတွေ့ရနဲ့။

ပြီးတော့ သူတို့ အစာစားတာကလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ သူတို့က ဟိုမြွေနှစ်ကောင်လိုမျိုး ဟမ်းစတား အသေကောင်လေးတွေလည်း စားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုမြွေနှစ်ကောင်က ဟမ်းစတားလေးတွေ သေသေရှင်ရှင် စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ လှောင်အိမ်ထဲ ရောက်လာတဲ့ အကောင်ကို မျိုဖို့လောက်ပဲ သိတဲ့ သောက်ပျင်းတွေ။ ဒီပင့်ကူနှစ်ကောင်က သူတို့လှောင်အိမ်ထဲကို ဟမ်းစတားပေါက်စလေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်လို့ ကတော့ ဟမ်းစတားလေးတွေကို အသေလား၊ အရှင်လားဆိုတာကို သူတို့ လက်ချောင်းရှည်ရှည်တွေနဲ့ ကုတ်လိုက် ခြစ်လိုက် စမ်းသပ်သေးတာ။ ဒီကောင်တွေက အဲဒီလို ငလည်ကောင်တွေ။ တကယ့် ငစားကောင်တွေ။

ဟမ်းစတားလေးက အရှင်ဆိုမှ သူတို့ကဖမ်းတာ။ ဖမ်းပြီးပြီးချင်း သူတို့လက်တွေထဲမှာ တွန့်တွန့်ရွရွ ဖြစ်နေတဲ့ ဟမ်းစတားလေးကို မလှုပ်နိုင်

အောင် အမွှေးအမျှင်ပါးပါးလေးတွေ ပေါက်နေတဲ့ သူတို့လက်တွေနဲ့ ညှပ်ရင်း ဟမ်းစတားကိုယ်ထဲကို သူတို့ပါးစပ်ထဲက အဆိပ်ရည်ကို ထိုးထည့်လိုက်တာ။ သူတို့ အဆိပ်ရည်ကြောင့် ဟမ်းစတားလေးရဲ့ အသားတွေဟာ ဖောင်းကားပြီး အရည်ပျော်လှလှ ဖြစ်သွားမှ သူတို့က အဲဒီအရည်ကို စုပ်ယူတာ။ သူတို့ အစာဖမ်းပုံ၊ အဆိပ်ထည့်ဖို့ ကြိုးစားပုံ၊ အဲဒီ အဆိပ်နဲ့ အစာနဲ့ ရောနေတာ ကို သူတို့ ပြန်စုပ်ယူပုံ တစ်ဆင့်ချင်း တစ်ဆင့်ချင်း ကြည့်ရတာကို ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်။ အဆင့်တွေ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်ဟာ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားထဲက ဇာတ်ကွက်တွေလိုပဲ။ အံ့ဩစရာ သိပ်ကောင်းပြီးသိပ်လှတာ။ ပြီးတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာ။

အခု တောင်ဒဂုံကို ပြောင်းလာရတော့ ပင့်ကူအိမ်လေးနဲ့ ဟမ်း စတားအိမ်လေးတွေ ငါ ဒီအိမ်အထိ သယ်လာခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ မျက်နှာ ကြက်မှာ ကြယ်ကလေးတွေရှိတဲ့ ဒီအိမ်ကလေးရဲ့ ငါ့အခန်း ကျဉ်းကျဉ်း လေးထဲမှာ သူတို့တွေလည်း အနေကျပ်ကျပ်၊ ငါလည်း အနေကျပ်ကျပ်။

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

ဦးအောင်ကြည်စိန် + ဒေါ်ရင်သန်းတို့မှ ၁၈.၁၀.၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး နာမည်အရင်း ဦးလှိုင်မင်းအောင် ဖြစ်သည်။ မွေးချင်းလေး ယောက်တွင် တတိယမြောက်ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ခရမ်းမြို့နယ် အေးရွာတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

၂၀၀၅ ဇွန်လထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းတွင် အဖြူရောင်ကြက် ခြေခတ်များ ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေလောကသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ သည်။ ယခုအခါ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ရသစာတမ်း စုစုပေါင်း ၉၄ ပုဒ် ရေးသားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ရွှေအမြုတေပရိသတ်အကြိုက်ဆု နှစ်ကြိမ်၊ ရွှေအမြုတေစာပေဆု (ဝတ္ထုတိုဆု) တစ်ကြိမ်၊ နှင်းဆီသူရဲကောင်းစာပေဆု (ဝတ္ထုရှည်ဆု) တစ်ကြိမ် ရရှိခဲ့သည်။ အခွံကလေးတွေ ဝတ္ထုတိုစု(၂၀၁၂- ၂၀၁၃၊ ၂၀၂၁)၊ မောင်တို့မျိုးကား တန်ခိုးကြီးမား အားလည်းဖွံ့.ချေ ဝတ္ထုတိုစု(၂၀၁၃)၊ လရိပ်အောက်ကမိုးတိမ် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ(၂၀၁၆)၊ ပုံရိပ်စစ်တို့ရဲ့သင်္ကေတ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ (၂၀၁၉) စသည့်စာအုပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး လရိပ်အောက်ကမိုး တိမ် စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆု (ဝတ္ထုတိုဆု) ရရှိခဲ့သည်။ ယခုစာအုပ်မှာ စာရေးသူ၏

ပထမဆုံး လုံးချင်းစာအုပ်ဖြစ်သည်။

B.Sc, M.Sc, ICT ဘွဲ့များကို ဒဂုံတက္ကသိုလ် ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် တို့မှ ရူပဗေဒအဓိကဖြင့် ရရှိထားပြီး ပြင်ပကျူရှင်ဆရာဘဝဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုသည်။ ဝတ္ထုတိုရေး စာရေးဆရာများထဲမှ အကြိုက်ဆုံး စာရေးဆရာမှာ ဆရာမနုရည်အင်းဝဖြစ်သည်။ တိုက် ၂၊ ဣစ္ဆာသယလမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သင်္ဃန်းကျွန်းတွင် နေထိုင်ပါသည်။

